

Misijonska nedelja

18. oktober 2020

»Tukaj sem,
pošlji mene« (Iz 6, 8)

**Skupno
praznovanje
v župniji
sv. Helena – Dolsko**

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

vsak oktober obhajamo misijonski mesec in za nas, ki spremljamo delovanje naših misijonarjev in misijonark, ima poseben pomen. Po eni strani služi za pogled nazaj, ki nam omogoča pregledati vse, kar se je od lanskega misijonskega leta dogajalo na misijonskem področju, po drugi pa pogled naprej, ki naj bo poln upanja za vse, kar je še pred nami. A ko danes gledamo nazaj, ne vemo, koliko bo uresničljivega. Lanski misijonski mesec je papež Frančišek razglasil za Izredni misijonski mesec. Njegovo geslo je bilo Krščeni in poslani: Kristu-sova Cerkev poslana v svet. Geslo letošnje papeževe poslanice pa se glasi: »Tukaj sem, pošlji mene.« (IZ 6,8)

V lanski poslanici je papež Frančišek nagovarjal vse krščene, naj se zavedamo našega skupnega misijonskega poslanstva, naše skupne odgovornosti in prizadevnosti za misijonsko delo. Z letošnjo poslanico pa nas papež Frančišek spominja na potrebo po osebni odgovornosti in razpoložljivosti za misijonsko poslanstvo. Tako kot je prerok Izaija odgovoril na Božji klic, tako bi morali biti tudi mi pozorni na osebni Božji klic in mu s pogumom odgovoriti. Poudarja našo izkušnjo prestrašenosti, zbeganosti in boječnosti v času pandemije. Izkušamo človeško krhkost, ki pa

hkrati vsebuje tudi neugasljivo željo po življenju. Polaga nam na srce, da je misijonska poklicanost klic in vabilo, naj izstopimo iz sebe zaradi ljubezni do Boga in bližnjega. Moč poslanstva, ki nam ga Bog zaupa, pa omogoča, da naredimo prehod iz prestrašenega in zaprtega jaza k darovanju samega sebe za dobro drugega.

Koronavirus je vnesel v naše vsakdanje življenje mnogo sprememb. Prilagajamo se novim razmeram in se skušamo odgovorno ravnati v družbi posebno sedaj, ko se je virus začel ponovno širiti.

Prispevki misijonarjev še naprej poročajo o stanju med pandemijo. Zaskrbljeni so, ker se zavedajo, da bo v njihovem okolju pustila veliko hujše posledice, kot v razvitem svetu. Kljub tej zaskrbljenosti pa se njihovo delo ni ustavilo, morda se je le upočasnilo. Z velikim zaupanjem se lotevajo projektov, ki bi jih marsikdo pustil v predalu in čakal na bolj ugodne čase. Nekaj primerov: minorit brat Miha Majetič poroča o poteku zbiranja sredstev za njihov nov samostan v Nur Sultanu v Kazahstanu, kjer naj bi do letošnje jeseni že postavili streho; usmiljenka s. Vesna Hiti iz Burundija poroča o zaključku prve faze gradnje centra Akamuri za fizioterapijo otrok s posebnimi potrebami. Center že deluje in odlično služi svojemu

namenu; Pedro Opeka pa poroča, da se delo med pandemijo nikoli ni ustavilo, saj jim projektov nikoli ne zmanjka. To pot nam poroča o začetku gradnje nove šole na obrobju smetišča. Stavba bo imela tri nadstropja in 10 razredov, z vsemi dodatnimi potrebnimi prostori. Polovico denarja ima že zagotovljenega, manjka mu še druga polovica. Poroča tudi, da v tem času v Akamasoi dela skoraj tri tisoč delavcev. Velja se vprašati, koliko podjetij obstaja v Sloveniji, ki zaposluje toliko delavcev? Koliko pa so jih morda odpustili ali so na čakanje zaradi koronavirusa? V misijonih si kaj takega ne morejo privoščiti. Kdor ostane brez dela je obsojen na stradanje in beračenje za golo preživetje.

To je le nekaj izstopajočih primerov iz te številke. Vsi misijonarji in misijonarki nam v prispevkih pišejo o njihovem delu in s tem čudovito pričujejo, kaj jim pomeni misijonski poklic in s kakšno zagnanostjo ga opravljajo.

Naj nam njihov zgled pomaga, da ne bi letošnji misijonski mesec odšel kar tako mimo, ampak da bi nam bil priložnost za osebni sklep ali morda kakšno dejanje, s katerim bi se tudi mi odzvali na klic in odgovorili: Tukaj sem, pošlji mene.

Želim vam prijetno branje.
Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska **obzorja**
POGLEDO PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure vsak dan od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektor: Jurij Devetak, CM

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4850 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2020: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: Veselje ob srečanju, Uganda

Korenina vsega zla je namreč **pohlep po denarju** (1 TIM 6,10)

PIŠE MATIJA NARED

Znano je, da je papež Frančišek velik zagovornik varovanja okolja. O tem smo že pisali. Tokrat pogledajmo to papeževo skrb še v povezavi z ekonomijo. Papež je na splošni avdienci 26. avgusta spregovoril o neenakosti med ljudmi in o razvrednotenju pomena okolja kot o posledici napačne (bolne) ekonomije. Povzemimo osnovne misli, ki so gotovo namenjene tudi nam.

Pandemija virusa je razgalila in povečala socialne težave, predvsem neenakost. Še bolj je razslojila ljudi, pa naj bo v povezavi z delom, v povezavi z izobraževanjem otrok ... Ti simptomi neenakosti pa razkrivajo socialno bolezen; gre za virus, ki prihaja iz bolnega gospodarstva in ki pri svoji rasti zanemara temeljne človeške vrednote. Blaginja se kopiči v rokah peščice ljudi. Hkrati je ta ekonomski model brezbrizen do škode, ki jo povzroča našemu skupnemu domu, Zemlji. Svojemu čudovitemu planetu smo zadali že marsikatero rano z neopopravljivimi posledicami: od izgube biotske raznovrstnosti in podnebnih sprememb do dviga morske gladine in uničenja tropskih gozdov. Družbena neenakost in brezbriznost do okolja spadata skupaj in imata isti koren: greh želje po posedovanju in prevladi nad brati in sestrami, želje po posedovanju in vladanju nad naravo in samim Bogom. Misel, ki je bila podlaga stvarjenju, ni bila taka. Bog nas je poklical, da v njegovem imenu posedujemo zemljo, jo obdelujemo, vzdržujemo in varujemo kot vrt, vrt, namenjen vsakomur. Vsaka skupnost lahko iz bogastva zemlje vzame vse, kar potrebuje za preživetje, vendar je zemljo dolžna tudi zaščititi, jo varovati. Zemlja je v resnici bila pred nami in nam je bila dana, Bog jo je namenil celotni človeški rasi. Zato je naša dolžnost poskrbeti, da njen sad doseže vse. In to je ključni element našega odnosa do zemeljskih dobrin. Papež povzema koncilске dokumente, ko pravi, da bi človek moral materialne

stvari, ki jih ima, imeti ne samo za svoje potrebe, ampak tudi za skupne potrebe, v smislu, da bi lahko koristile ne samo njemu, ampak tudi drugim. Čeprav je nekaj naše, moramo to uporabljati tako, da tega ne zadržujemo sebično samo zase.

Premoženje in denar sta orodji, ki lahko služita ljudem. Vendar ju zlahka preoblikujemo v cilje, bodisi v individualne ali kolektivne. In ko se to zgodi, to vpliva na bistvene človekove vrednote. S tem pa tudi človek postane individualist, preračunljiv in gospodovalen. Človek pozabi, da je ustvarjen po Božji podobi in sličnosti, da je družbeno, ustvarjalno in solidarno bitje z neizmerno zmožnostjo ljubiti. Kadar zaradi obsedenosti s posedovanjem in prevlado nimajo dostopa do osnovnih dobrin milijoni ljudi, kadar sta ekonomska in tehnološka neenakost takšni, da se raztrga socialna struktura, in ko odvisnost od neomejenega materialnega napredka ogrozi naš skupni dom, potem ne moremo samo stati ob strani in gledati. S svojim pogledom,

uprtim v Jezusa (prim. Heb 12,2), in z gotovostjo, da Njegova ljubezen deluje skozi skupnost njegovih učencev, moramo delovati vsi skupaj v upanju, da bomo ustvarili nekaj drugačnega in boljšega. Krščansko upanje, zakoreninjeno v Bogu, je naše sidro. To so razumele prve krščanske skupnosti. Ker so se zavedali, da tvorijo eno srce in eno dušo, so si delili vse dobrine in s tem pričevali o Kristusovi obilni milosti (prim. Apd 4,32-35).

Iz krize pandemije lahko pridemo boljši ali pa slabši. To sta naši možnosti. Bomo po krizi nadaljevali ta ekonomski sistem družbene krivice in razvrednotene skrbi za okolje, za stvarstvo, naš skupni dom? Če skrbimo za dobrine, ki nam jih daje Stvarnik, če to, kar imamo, razdelimo tako, da nikomur nič ne manjka, potem resnično vlivamo upanje za obnovo bolj zdravega in enakovrednega sveta. Za konec pa pomislimo še na otroke. Preberite statistične podatke: koliko otrok danes umre od lakote zato, ker je bogastvo zaradi ekonomskega sistema neprimerno razporejeno, in koliko otrok danes nima pravice do izobraževanja iz istega razloga. Naj nam ta podoba otrok, ki trpijo zaradi lakote in pomanjkanja izobrazbe, pomaga razumeti, da moramo iz te krize iziti boljši.

Mladi morajo oditi iz sebe

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

V mesecu oktobru obhajamo Svetovni misijonski dan. In tako je že ustaljeno, da je mesec oktober tudi čas, ko se bolj poglobljamo v misijonsko dejavnost vesoljne Cerkve. Še prav posebno usmerjamo misli na naše misijonarje in misijonarke, ki se trudijo prinašati veselo novico evangelija. V tej rubriki nam bo spregovoril škofijski animator za misijone v škofiji Novo mesto, g. Matej Gnidovec.

G. Matej, bi se nam lahko na kratko predstavili in nam povedali, koliko časa opravljate službo misijonskega animatorja in kakšno je vaše delo na tem področju?

Svoja prva leta življenja sem preživel v Žužemberku v Suhi krajini. Rečem lahko, da je suhokranjska zemlja, zemlja svetnikov. Že priimek nosim po častitljivem božjem služabniku Janezu Frančišku Gnidovcu, saj je bil moj stari ata rojen na Janškovi domačiji v Velikem Lipovcu. V duhovnika sem bil posvečen 25. junija 2016 v novomeški stolnici in prvo kaplansko službo opravljal v župniji Kočevje. Leta 2018 pa me je gospod škof premestil za kaplana v župnijo Toplice. Moram reči, da sem bil popolnoma presenečen, ko sem 21. septembra 2016 dobil imenovanje za voditelja Škofijskega odbora za misijone za obdobje petih let. Sam nisem vedel, kaj naj bi to pomenilo, kakšne dolžnosti in obveznosti s tem prihajajo.

V tistem dnevu nisem imel pred sabo nobene ideje, kaj in kako. Po mnogih srečanjih, sestankih, ko sem prvič prišel v Misijonsko središče v Ljubljani, sem spoznal, da se tukaj lahko počutim domačega.

Kot škofijski animator za misijone skrbim za poživitev misijonske zavesti na ozemlju naše novomeške škofije, da spodbujam duhovnike, naj sodelujejo pri projektih Misijonskega središča Slovenije in sodelujem v Medškofijskem odboru za misijone.

Iz vaše škofije izhajajo misijonarji, ki so s svojim delovanjem zaznamovali celotno Slovenijo in prav tako področje, kjer so delovali. Da naštejemo najbolj znane: Ignacij

Knoblehar v Afriki, škof Friderik Baraga v Ameriki, tudi škof Gnidovec na Kosovu in v Makedoniji. Kar dva sta med svetniškimi kandidati.

Ali nas te misijonske osebnosti nagovarjajo tudi danes?

Priznam, da sem poleg svojega sorodnika Janeza Frančiška Gnidovca in Friderika Ireneja Baraga, ki prihaja iz moje sosednje dobrniške župnije, premalo poznal Ignacija Knobleharja. Mislim, da so bila zadnja tri leta zelo plodna, da smo Baraga in Knobleharja spoznali po vsej Sloveniji. Posebno bogato je bilo leto 2018, ko smo 19. januarja praznovali 150 let od Baragove smrti. Škofa in misijonarja Baraga so spoznavali otroci po oratorijih, ki so potekali širom po Sloveniji. Koliko je vredno, da bi kdo od teh otrok ob zgledu škofa Barage, začutil veselje do misijonskega poklica.

Tudi leto 2019, ko smo obhajali jubilejno Knobleharjevo leto ob 200. obletnici njegovega rojstva, je našo novomeško škofijo zaznamovalo z lepimi dogodki, s katerimi smo pripomogli k večji prepoznavnosti tega Abuna Solimana. Tudi gospa Berta Golob in njene zgodbe so nas navdihovale ob življenju in delu tega misijonarja. Še marsikaj bi se dalo postoriti, da bi vernikom približali te zglede, predvsem pa da bi jih povabili, da bi se jim priporočali. Kako naj Baraga, Gnidovec ali Knoblehar postanejo svetniki, če jih ne poznamo in se jim ne priporočamo? Vsem tem svetniškim zgledom se moramo začeti priporočati pri čisto vsakdanjih stvareh, ki nas čakajo v življenju!

Mesec oktober je misijonski mesec. Geslo misijonske poslanice papeža

Frančiška se glasi: »TUKAJ SEM, POŠLJI MENE« (IZ 6,8); kaj se vam pri tem zdi še posebej pomembno za našo Cerkev tukaj in sedaj?

Že celoten pontifikat papeža Frančiška, zlasti posinodalna apostolska spodbuda *Evangelium gaudium*, je eno samo povabilo k oznanjevanju. Kot kristjani se moramo zavedati, da je poklicanost oznanjati evangelij del naše osebnosti, da smo to mi. To naročilo Gospoda Boga, naj gremo oznanjati evangelij, nas mora priganjati od znotraj. To lahko delamo samo iz ljubezni in ljubeče privlačnosti do Njega. Če te je Kristus resnično pritegnil, je to razvidno iz tega, kar počneš, in ljudje to zlahka opazijo. Ničesar jim ni treba dokazovati ali jih prepričevati. V nas mora biti želja, da bi nekaj naredili za Jezusa. To je posledica naše hvaležnosti za vse, kar je on naredil zame.

Geslo letošnje poslanice nas nagovarja k razpoložljivosti, ne samo v našem vsakdanjem življenju, ampak kot kristjane tudi na razpoložljivost, da se odločamo tudi osebno slediti misijonskemu klicu. Kakšen je vaš pogled na današnje stanje med mladimi, ali je ta razpoložljivost živa? Kaj bi bilo potrebno še narediti, da se misijonska misel poglobi oz. poživi med njimi?

Za mlade večkrat rečemo, da so zaspani, da se jim nič ne da. Že Umberto Galimberti v knjigi *Grozljivi gost* spregovori o tej nevarnosti nihilizma, ki prihaja v našo družbo in odnose. Mogoče sprva res dajejo tak vtis, vendar jih je pa kar nekaj, ki želijo svet in življenje na tem svetu živeti v polnosti. Tudi papež Frančišek ni tako pesimističen. S svojo posinodalno apostolsko spodbudo *Christus vivit* pravi, da je Bog mlad in da mlad človek ne more biti malodušen, ker je njegova pravica sanjati velike stvari, iskati široka obzorja, upati si več, želeli si spoznati svet, biti sposoben

Matej Gnidovec

sprejeti izzivalne predloge in želeli dati najboljše od sebe za ustvarjanje nečesa novega (CV 15). Ko smo z mladimi pripravljali dogodek Stična mladih sem občudoval njihovo pripravljenost in zagnanost, da naredijo nekaj dobrega za druge. Mladi, ki delajo za mlade: to je zelo dobro, potrebno pa bo narediti več za medgeneracijsko povezovanje.

Glede na okoliščine in omejitve zaradi koronavirusa; ali pripravljate kakšne aktivnosti za misijonski mesec? Imate kakšen program, ki poteka skozi celo leto?

Že kar nekaj let namesto škofijskih praznovanj Misijonske nedelje obhajamo eno, osrednjo slovensko misijonsko slavo, ki poteka v eni izmed slovenskih škofij. Glavno praznovanje pa se mi zdi župnijsko praznovanje. Misijonsko središče Slovenije vsako leto pripravi zelo bogato gradivo, ki služi, da župnijsko občestvo pripravi lepo praznovanje Misijonske nedelje. Ni važna samo nabirka za misijone, ampak predvsem poživitev misijonske zavesti. Vsako leto znova pogrešam misijonske vsebine v naših veroučnih učbenikih. Zdi se mi, da bi morali kateheti vsaj eno uro na leto posvetiti misijonom in njihovim dejavnostim. Imam občutek, da otroci

ne vedo kaj so to misijoni, kaj pomeni delati za uboge, kakšno je življenje v Afriki ali Aziji. Ko pri veroučni uri pokažem kakšen film iz misijonov so veroučenci presenečeni, v kakšnih razmerah živijo njihovi sovrstniki. Tudi v času omejitev zaradi koronavirusa mislim, da ne bi smeli opustiti tega lepega župnijskega misijonskega praznovanja.

Mislite, da bi se na področju Cerkve na slovenskem dalo še kaj več narediti? Kaj pa pogled v prihodnost? Na razpolago je kar precej aktivnosti, ki jih spodbuja Misijonsko središče Slovenije, npr. Adventa in Trikranjevska akcija, na razpolago je kar precej literature; mislite, da bi bilo potrebno še kaj dodati?

Zdi se mi, da je med slovenskimi katoličani še kar močna misijonska zavest, a tudi to počasi pada. Generacija mojih starih staršev je zelo veliko dala na misijone, vedeli so, da je njihova dolžnost, da podpirajo slovenske misijonarje po svetu. Bojim se, da mlajša generacija pozablja na pomen dela v misijonih in na podporo misijonarjem. Misijonsko središče Slovenije se zelo trudi za razširjanje različnih akcij. Adventno akcijo vsako leto zelo priporočam otrokom in staršem, vendar

ravno iz te neodzivnosti opažam, da ima generacija veroučencev in njihovih staršev premalo misijonske zavesti. Lansko leto sem bil presenečen, ko je neka veroučenka rekla: »Moja mami je rekla, da moj denar ne smem dajati drugim«. In tako ga je ta deklica raje zapravila za sladkarije v trafiki. Po drugi strani pa, ko sem še kot kaplan v Kočevju hodil s koledniki po domovih, me je presenečalo veselje ljudi, ko so sprejeli blagoslov treh kraljev. Nekaterim starejšim in osamljenim se je na obrazu prikazala tudi solza veselja. To mi daje veselja in zagona, da je misijonskost v Cerkvi na Slovenskem zelo pomembna. Začeti pa moramo pred Gospodom Bogom, v molitvi! Želim si, da bi se na slovenskih tleh okrepila Misijonska molitvena zveza. Potrebujemo molivce, ki bi v molitvi prosili sadove za naše misijone!

Kaj menite, kateri bi bili izzivi in katerega bi postavili na prvo mesto na misijonskem področju za Cerkev na slovenskem v spodbujanju misijonske misli med mladimi?

Zdi se mi, da je mladinski program POTA Katoliške mladine dal mladim že kar nekaj izkušenj misijonskosti. Moji pomisleki so, da je ta program samo del nekega »misijonskega turizma«. Pomembno je, zakaj grem v misijone! Misijoni niso turistična agencija, ampak oznanjevanje Jezusovega veselega oznanila. Ljudem moramo posredovati samo Kristusa in jim pokazati, da lahko tudi danes hodijo za njim. Oznanjevanje je pričevanje moč in žena, ki v osebnem stiku z Bogom svojim sodobnikom sporočajo, da poznajo Jezusa in želijo, da bi ga spoznali tudi oni. Če bi nek mlad človek rad odšel v misijone, ga ne sme na prvem mestu gnati veselje po neki življenjski izkušnji, ampak veselje do Jezusa. Gnati ga mora njegova vera, ki je vidna v življenju. Tudi misijonarska moč prve Cerkve je bila v osebnem oznanilu človeka človeku in ničemer drugemu. Če želijo mladi hoditi za Jezusom in oznanjevati evangelij, morajo oditi iz sebe in svoje samozadostnosti tja, kamor nas on pošilja, nato pa tam tudi ostati.

1986-5-6 Vesoljni zakrament (163)

LETA 1976 PIŠE FRANC SODJA

Kje daleč se nam zdi čas, ko so Cerkev vodili večinoma italijanski kardinali in monsinjorji. Že je v zgodovini papež »Dobri« Janez XXIII, ki je odprl vrata in okna v svet, da smo zagledali širna obzorja. Zdaj v Rimu soodločajo Azijci, Afričani, Južnoameričani. Če bi gledali na katerokoli zadnjih sinod, bi imeli občutek: dà, Cerkev je že vesoljna.

Istočasno pa smo priče razkristjanjenju v toliki meri, da so mnogi obupali nad vesoljnostjo Cerkve. Dà: če gre za kompaktno katoliško naselitev, če gre za strumni nastop, ki ga nekateri imenujejo triumfalizem, potem izgubljam. Veliki teolog Rahner nas je sprijaznil z mislijo, da prehajamo v diasporo. Tako so živeli prvi kristjani. Razpršili so se po tedanjem rimskem cesarstvu. Živeli v diaspori, a bili pričevalci za Kristusa. To je naša naloga danes.

V te perspektive in v ta obzorja moramo postaviti mladino. Vse, kar danes nosi v sebi kal prihodnosti, mora biti vdeleno v ta svetovna obzorja. Znanost in umetnost, vse, kar ustvarja človekov um in njegove roke, vse to postaja last sveta.

Prav tako mora postati last sveta Kristus. Cerkev mora zasaditi križ v vseh celinah. S Kristusovo krvjo mora biti orošena in oplemenitena sleherna človeška kultura.

In ravno tu je začetek misijonskega dela. Začetek, ker vse dosedanje delo je bila priprava. Ponosno gledamo na Afriko. A naš ponos spet sloni na številkah in statistikah. Gre pa za prisotnost Kristusa v narodu. Ali je v afriški zemlji njegova prisotnost že toliko, da lahko rečemo: tu je vesoljni zakrament, nam mora povedati Afrika sama.

Za vso Azijo nam je jasno povedal bistrovidni kardinal Sin iz Manile. In to iz tiste Manile, ki je glavno mesto katoliških (vsaj statistično, triumfalistično) Filipinov, ki imajo sami že zdaj v tujini 700 misijonarjev in jih upajo imeti leta 2000 tudi kar 2000. In kaj trdi kardinal Sin? Odprite oči! V Aziji je danes dve milijardi ljudi, katerim Kristusovo oznanilo še ni bilo sporočeno. Dà, lahko brskamo

po zgodovini in celo najdemo priče iz prvih stoletij, da so prišli tja kristjani. Taka priča je kamen, ki so ga izpod visokega mestnega obzidja v mestu Sianangfu, v provinci Šensi, izkopali že leta 1625. Mesto je bilo križišče »svilene ceste«, po katerih niso tovorili na Zahod svile in le luksuzne predmete na Kitajsko, tod je romalo tudi krščanstvo.

In potem Ricci in stoletja preganjane Cerkve in do danes. So priče evangelizacije. A ne moremo reči, da je v Aziji »vesoljni zakrament« utrjen. Kratko: ne obstoji.

Ugovor: saj svet ali človeštvo, to je ena celota. Kjerkoli je Cerkev, je vesoljni zakrament za vse narode. Potem se je Kristus zmotil, ko je naročil: Pojdite po vsem svetu in učite vse narode. Ni rekel: Krstite vsakega človeka, čeprav Bog hoče, da se vsi ljudje zveličajo. A prisotnost Cerkve, ki naj bo vesoljni zakrament, mora biti prisotna v kulturi vsakega naroda. In ta inkulturacija, o kateri se danes toliko govori, ni drugega kot učlovečenje Božjega Sina, ali nadaljevanje učlovečenja med narodi. Zato smo na pragu nove misijonske pomladi. In kakor je treba zavreči željo po triumfalističnem razkazovanju, prav tako je treba vzeti zares, da se hoče Kristus naseliti v vsaki kulturi, v vsakem narodu.

Še več. Kakor je nekoč judovsko ljudstvo iz stoletja v stoletje romalo svojemu cilju nasproti, tako tudi danes vsa verstva v vseh narodih romajo nasproti istemu cilju: Kristusu. Raziskovalci najstarejših narodov in kultur odkrivajo iste sledi, kot jih imamo zapisane v Stari zavezi. Ni samo judovski narod izvoljen na ta način, kot bi samo on hodil pot do Odrašenika. Bil je pač izvoljen, da je

dal Odrašenika. Toda klicani so vsi narodi. In v vseh so sledi hrepenenja po odrašenju. V vseh sledi prakrivde in pričakovanja Odrašenika.

Tako smo danes v velikem adventnem času. Kako nas bo obsodila zgodovina, če ne bomo razumeli »časa obiskanja«, »Božjega časa«, ki nas kliče, da z vso mlado močjo zasajamo Cerkev, ki bo potem resnično vesoljni zakrament med vsemi narodi. Dvanajst apostolov je bilo poklicanih, da svet postavijo na glavo, da spremene rimsko cesarstvo. Danes smo vsi klicani, da ustvarimo edino revolucijo, ki je potrebna, ki bo rešitev za svet – krščansko revolucijo. Kako žalostno bi bilo, če bi med nami prav v teh zgodovinskih časih, ko se »dopolnjujejo dnevi časa Božjega obiskanja«, rasla mladina, ki bi jadikovala nad svojo usodo, namesto da bi zgrabila za delo. Koliko postarane mladosti, ki ne najde smisla življenju! Svet pa kriči po junaškem darovanju za sveto stvar. Za Božjo stvar! Za Kristusa! Za Cerkev - vesoljni zakrament!

Misijonskega dela ni več. Ali govorite o drugem planetu, pravi kardinal Sin. Ali bodo ostale kot simboli te misli, kar je nastalo na koncilu in po njem: Tajništvo za nekatoliške kristjane, Tajništvo za nekrščanske vernike katerekoli vrste, Tajništvo za neverne.

Če je res VESOLJNI ZAKRAMENT, potem moramo biti odprti vsem narodom, vsem veram. Prihajajo kakor nove binkošti. Vizija Janeza XXIII., ki jo na svojih potovanjih skuša priklicati v realnost Janez Pavel II.

Ne pomaga reči: katoličan sem, če pa na zapečku premlevam zavoženo zgodovino ali sedanjost, nimam pa v sebi sile, ki bi me pognala v metež časa in bi presajal in zasajal Cerkev, da bo res povsod vesoljni zakrament. Dela je toliko in na toliko krajih, da nihče ne more ostati praznih rok. Seveda: če je res mlad.

Vuhan: eno od središč krščanstva

DRAGO KARL OCVRK

V letih 1809-1949 je bilo na Kitajskem okoli 50.000 katoliških in protestantskih misijonarjev. Do komunistične revolucije so krščanstvu nasprotovali konfucijanske elite, ker so se bale, da bodo »zahodna« vera, šola, znanost in šola spodkopale njihovo družbeno moč. Zato so še posebej v notranjosti dežele preganjale kristjane, tudi v Vuhanu, pomembnem prometnem in gospodarskem središču.

V deset milijonskem Vuhanu, ki se ponša s sloganom: »*Vuhan, drugačen vsak dan!*« so se ohranile štiri cerkve iz 19. stoletja. Pri cerkvi Svete družine je eno od sedmih bogoslovij, ki smejo delovati na Kitajskem.

Zaščitnika pred korona virusom

V vrtu bogoslovja stojita nagrobna spomenika s francoskimi imeni: François-Régis Clet in Gabriel Perboyre. Oba sta bila misijonarja sv. Vincencija Pavelskega, lazarista, in oba sta umrla mučeniške smrti prav pri tej cerkvi, prvi 1820, drugi 1840. Cerkev je kot prvega kitajskega mučenca leta 1996 razglasila Gabriela Perboyra, potem pa leta 2000 še François-Régisa Cleta skupaj s 33 misijonarji in 87 kitajskimi katoličani, ki so umrli mučeniške smrti pod dinastijo Qing. Ker sta oznanjala Kristusa križanega, so oba misijonarja kaznovali s smrtjo na križu. In sicer

Podobica sv. Gabriela Perboyra

tako, da so ju privezali na križ, potem pa z vrvo počasi davili in dušili do smrti. Mala Cvetka, sveta Terezija Deteta Jezusa, je zelo častila Perboyra in imela podobico tega mučenca v svojem molitveniku. Zgodovinar Anthony E. Clark, ki je temeljito preučil obdobje dinastije Qing in izsledke objavil v delu *Kitajski svetniki: mučeništvo v času Qingov (1644-1911)*, je povedal: »Sveta Perboyre in Clet sta bila umorjena z zadušitvijo, umrla sta, ker nista mogla dihati. Kako ne bi bila primerna priprošnjika v tej korona bolezni? Perboyra so med drugim mučili z nenehnim udarjanjem po spodnjem delu hrbta, medtem ko je klečal na razbitem steklu. Dodobra je spoznal trpljenje zaradi fizičnega mučenja in je v tolažbo vsem, ki trpijo zaradi korona virusa.«

Katoliške bolnišnice

Več kakor je v Vuhanu ostalo katoliških cerkva, je ostalo bolnišnic, ki so jih ustanovili misijonarji in misijonarki. Pred centralno bolnišnico, v kateri je umrl zdravnik Li Wenliang, ki je razkril korona virus, je kip z napisom: »Monsinor Eustachius Zanolli, prvi škof Rimske katoliške cerkve v vzhodnem Hubeju. Leta 1886 je povabil Hčere ljubezni iz Canosse, da so začele s socialnim delom, leta 1880 pa je ustanovil katoliško bolnišnico Hanku. Ta je bila zametek vuhanske 2. bolnišnice (1955), ta pa centralne (1999).« Frančiškani so ustanovili bolnišnico Džinjintan patra Meija leta 1926. Bolnišnica se imenuje po patru Pascalu Angelicusu Melotto s kitajskim imenom Mei Žanšun. Patra so ugrabili revolucionarji, da bi dobili odkupnino. Ko so jo dobili, so ga z zastrupljenim nabojem ustrelili v

trebuh. Umirajoči je izpovedal: »Živel sem na Kitajskem za Kitajce in sedaj sem srečen, da bom zanje umrl.« V njegovi bolnišnici so delovale sestre frančiškanke vse do leta 1952, ko so jih Maovi komunisti izgnali iz dežele.

Krščanski mozaik

V Vuhanu je vrsta krščanskih skupnosti, ki se glede samostojnosti delijo na »domoljubne« pod kontrolo partije, in podtalne, ki to kontrolo zavračajo. Če prve niso brez težav, pa so druge zatirane, pa naj so katoliške, protestantske ali evangelikanske. Zato informacije o teh skupnostih prihajajo v svet le po kapljicah, v časih koronske karantene pa še to ne.

Dr. Li Wenliang

Verjetno je bil z eno od teh skupnosti povezan tudi zdravnik Li Wenliang, ki je svet seznanil s pustošenjem novega korona virusa v Vuhanu. V pesnitvi, spisani na bolniški postelji, navaja namreč sv. Pavla. Ali je že bil krščen ali še iskalec Boga, zaenkrat ni znano.

Zbogom, dragi moji.

Zbogom Vuhan, moj domači kraj.

Upam, da se boš po katastrofi spomnil tistega,

ki te je poskušal zgodaj seznaniti z resnico.

Upam, da boš po katastrofi zvedel, kaj se pravi biti pošten.

Dobri ljudje ne smejo več trpeti zaradi strahu brez konca, in nemočne žalosti.

»Dober boj sem izbojeval, tek dokončal, vero ohranil.

Odslej je zame pripravljen venec pravičnosti.«

2 Timotej 4,7, Sveto pismo.

Čakajoč na **začetek** **gradnje samostana**

BR. MIHA MAJETIČ, MINORIT, KAZAHSTAN

Verjetno nas večina misijonarjev po svetu v tem času piše pisma v domovino s podobno vsebino. Koronavirus. Tudi tukaj se njegovi širitvi nismo mogli izogniti. A o tem kasneje. Najprej pa vsem lep pozdrav.

Ustvarjalne delavnice

Konec januarja smo se vsi trije tukajšnji bratje - Roberto, Pawel in jaz udeležili delovnega srečanja celotne ruske minoritske kustodije, kateri po novem pripadamo, v Sant Peterburgu. Sodeloval je tudi generalni asistent iz Rima. Po vrnitvi v Nur Sultan sta nas za tri dni obiskala kustus ruske kustodije in generalni asistent iz Rima. Beseda je tekla o načrtovani gradnji našega novega samostana. Sedanji je komajda še vreden tega imena. Glavna beseda je tekla predvsem o tem, kako poiskati potrebna finančna sredstva. Dobili smo zagotovilo, da bo naš generalni predstojnik p. Carlos Alberto Trovarelli v Rimu podpisal prošnje za pomoč pri izvedbi projekta, ki jih bomo razposlali bratom po svetu. Na našo veliko žalost pa je začetek pošiljanja prošenj sovpadel z razglasitvijo

pandemije koronavirusa. Pričakovana posledica je bila slab odziv. Prva sta nam duhovno in molitveno podporo obljubila Sacroconvento (sveti samostan) iz Assisija in kustodija na Filipinih. Tudi naši bratje iz Padove in Hrvaške so se pozitivno odzvali. Pred kratkim pa so pomoč obljubili tudi bratje iz naše province. Skupaj z individualnimi darovalci se je do sedaj nabralo 20 % predvidenega celotnega zneska, od tega 40 % potrebne vsote za začetek letošnje gradnje. Želja je, da jo do jeseni potegnemo do strehe, da bi nanjo lahko postavili sončne panele za potrebne električne instalacije in za ogrevanje sanitarne vode, ki nam jo je kljub krizi pripravljen podariti italijanski koncern ENI pod pogojem, da letos izkoristimo sredstva. Tako bomo tudi mi naredili korak naprej k zeleni energiji in ohranjanju stvarstva. Kmalu se bomo

še enkrat lotili pošiljanja prošenj. Ob tem se bomo z zaupanjem obračali k sv. Antonu in blaženima mučencema, bratoma Mihaelu in Zbignewu, ki sta zavetnika našega samostana.

In zdaj h koronakrizi. Zaradi COVIDA 19 smo spremenili program dela naše samostanske skupnosti. Najstarejši brat Roberto je moral odpovedati poučevanje orgel in klavirja. Vse dneve je moral biti doma, saj spada v rizično skupino. Tako smo se lahko naužili hrane na italijanski način, ker je prevzel skrb za kuhinjo. Dodatno smo v svoj delovni dan dodali vsakodnevno skupno delo – prebiranje cerkvenih in redovnih dokumentov in dodatno uro molitve pred najsvetejšim za vse, ki trpijo zaradi virusa, ali pomagajo prizadetim. Skupaj s sestrami Usmiljenkami, ki delujejo pri nas v župniji, smo se dogovorili za celonočno adoracijo v cerkvi ob četrtkih zvečer. Ker nismo mogli imeti duhovnih srečanj v živo, smo tako kot pri vas v Sloveniji prešli na on-line delo. Na cvetno nedeljo so srečanje vodili iz škofije Karaganda, jaz sem kot odgovorni za mlade v naši škofiji sodeloval s povezovanjem. V domači škofiji pa smo izvedli srečanje za mlade na teden molitve za nove duhovne poklice in končali na nedeljo Dobrega Pastirja. Čez teden smo ob večerih predstavljali razne skupnosti, ob koncih tedna smo imeli kateheze in delo po skupinah v programu ZOOM. Tudi za Binkošti smo imeli takšno srečanje za mlade in manj mlade, saj smo ugotovili, da nas po internetu spremljajo tudi generacije srednjih let in starejši. Od Vnebohoda do Binkošti smo dnevno pripravljali razmišljanja na temo darov Sv. Duha. Vključili smo tudi mlade iz župnij v škofiji in mladinska duhovna gibanja (gibanje čistih src in Samuel – šola za animatorje).

Učenje kitare

V ta namen smo pripravili nov kanal na YouTube in ga poimenovali V Kristusovem naročju (У Христа за пазухой). Ob nedeljah ni bilo programa, saj so se ljudje lahko udeleževali sv. maš v svojih župnijah, ker so oblasti z nekaj izjemami dovolile obiske verskih obredov. Na velikonočno soboto zvečer smo dobili obisk mestnih oblasti, ki so prišle preverjat, kako se držimo ukrepov. Saj takrat obredi z ljudstvom niso bili dovoljeni. Mi smo jih prenašali on-line prek interneta. A sta kontrolorja obstala pri zaprtih vratih in prišla naslednji dan še enkrat pozdravit in zažet blagoslovljene praznike. Pojasnili smo jim, da smo cerkev zaklenili, ker obredi niso bili javni in da smo na njih bili prisotni samo bratje redovniki in sestre redovnice.

Žal nevarnosti COVIDA 19 mnogi v Kazahstanu ne jemljejo resno. Krožijo razne teorije zarote, ki jim nasedajo tudi nekateri predstavniki katoliške cerkve (šlo naj bi za neobstoječi virus, ki naj bi imel namen uničiti katoliško cerkev in obhajilo na jezik). Vse to pa negirajo pričevanja naših sester usmiljenk, ki so že februarja odletele domov na Poljsko po nov vizum. Še do danes se niso vrnile, ker so zaprte meje in tujcem prihod v Kazahstan ni možen. Dve sta zboleli za virusom, ena je bila

priklopljena na respirator in na meji večnosti. Tretja je prebolela hudo vnetje pljuč zaradi drugega virusa in mora na Poljskem ostati še vsaj tri mesece. V njihovem poljskem provincialnem domu je za koronavirusom zbolelo štirideset sester. Dvajset so jih odpeljali v bolnico in od tam še pet naprej – na pokopališče. Zaradi takšne situacije se je njihova generalna predstojnica odločila, da en samostan v Kazahstanu začasno zaprejo. Žal je to tisti pri nas. Upam,

Bratje minoriti, na spodnji stopnici br. Miha Majetič

da samo do jeseni ... Ko boste to brali, bomo že vedeli za odločitev. Meni so maja še drugič podaljšali vizum. Tako nisem bil prisiljen leteti v Slovenijo, kjer bi moral verjetno še nekaj časa ostati v karanteni. Ker pa bratje ne bomo mogli odpotovati v Evropo, ne bomo mogli z živim kontaktom iskati finančne pomoči za gradnjo samostana. To pa kljub našim naporom predstavlja veliko negotovost. Prvi val virusa se tukaj še ni umiril, ob omilitvi restrikcij je prišlo do pravega razmaha, ki je mnoge pričakal nepripravljene. Vsega primanjkuje in včasih je bolje, če te ne sprejmejo v bolnico. Tudi tu med nami so nekateri zboleli. V naši škofiji trenutno štirje duhovniki (eden je na reanimaciji v bolnici) in ena sestra. Tudi v drugih škofijah je podobno. V maju smo imeli praznik naše župnije, ki se imenuje Mati vseh narodov. Ravno na ta dan smo praznovali tudi prvo obletnico uradne ustanovitve našega samostana. Kljub oviram pri nujni gradnji novega, z veseljem gledamo naprej. Upamo, da nam bo konec poletja uspelo zasaditi prvo lopato za temelje. Bratom po svetu in ljudem odprtih src in rok bomo še enkrat poslali prošnje za pomoč, kasneje pa še dobrodelnim organizacijam. Poleg samostana bosta v novozgrajeni stavbi našla prostor tudi dom duhovnih vaj in vsaj za nekaj časa glasbena šola. Končujem z besedami našega brata Tima Unserja: »Cerkev ni veliko stavb, cerkev so ljudje.« Ta projekt bo ves namenjen za ljudi. Upamo, da bo samostan z vsemi dejavnostmi našim ljudem pomagal pogasiti lakoto in žejo po živem Bogu.

Rojakom v Sloveniji se zahvaljujemo za molitve in ostalo pomoč, za katero se v tem trenutku posebej toplo priporočamo. Bratje iz Kazahstana. **Svoj dar za gradnjo samostana lahko nakažete na:**

Misijonsko središče Slovenije, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana TRR pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933, referenca: SI 00 249692, namen nakazila: gradnja samostana v Kazahstanu

»Tukaj sem, pošlji mene« (Iz 6,8)

Dragi bratje in sestre, rad bi izrazil svojo hvaležnost Bogu za predanost, s katero je vsa Cerkev živela lanski mesec oktober, Izredni misijonski mesec. Prepričan sem, da je spodbudil misijonsko spre-obrnitev v številnih skupnostih in sicer v smer, ki jo nakazuje geslo »Krščeni in poslani: Kristusova Cerkev, poslana v svet«.

V tem letu, zaznamovanem s trpljenjem in izzivi, ki jih je prinesla pandemija COVID-19, se ta misijonska pot Cerkve, razsvetljena z besedo, ki jo najdemo v poročilu o poklicanosti preroka Izaija: »Tukaj sem, pošlji mene« (Iz 6,8), nadaljuje. To je vedno nov odgovor na Gospodovo vprašanje: »Koga naj pošljem?« (ibid.) Ta klic izvira iz srca Boga, iz njegovega usmiljenja, ki izziva tako Cerkev kot človeštvo v sedanji svetovni krizi. »Kot učence evangelija nas je ujela nepričakovana in divja nevihta. Spoznali smo, da smo v istem čolnu, vsi krhki in zbegani, a obenem pomembni in potrebni, vsi poklicani, da veslamo skupaj, vsi potrebni tolažbe drug drugega. Na tem čolnu ... smo vsi. Kot tisti učenci, ki v stiski v en glas vzdikajo: »Izgubljeni smo« (v. 38), smo tako tudi mi sprevideli, da ne moremo naprej vsak zase, ampak samo skupaj. (Premišljevanje na trgu Svetega Petra, 27. marec 2020). Resnično smo prestrašeni, zbegani in boječi. Bolečina in smrt sta nas primorali, da smo izkusili našo človeško krhkost; po drugi strani pa sta nas spomnili, da v sebi nosimo tudi neugasljivo željo po življenju in osvoboditvi od zla. V teh okoliščinah se misijonska poklicanost, povabilo, da izstopimo iz sebe zaradi ljubezni do Boga in bližnjega, kaže kot priložnost za deljenje, služenje

in priprošnjo. Poslanstvo, ki ga Bog zaupa vsakomur, omogoči, da preidemo od prestrašenega in zaprtega jaza k ponovno najdenemu in prenovljenemu, zaradi darovanja samega sebe.

V daritvi na križu, kjer se izpolni Jezusovo poslanstvo (prim. Jn 19,28-30), Bog razkriva, da je njegova ljubezen za vsakogar in za vse (prim. Jn 19,26-27). Poziva nas k osebni pripravljenosti za

in nas pošilja v poslanstvo v svet in k ljudstvom.

»Poslanstvo, `Cerkev v izhodu`, ni nek program ali namen, ki se uresniči z močjo volje. Kristus je namreč tisti, ki omogoča, da gre Cerkev ven iz same sebe. Kot poklican k označevanju evangelija si spodbujen, ker te dviga in vodi Duh« (Brez Njega ne moremo storiti ničesar, LEV-San Paolo, 2019, 16-17). Bog nas vedno ljubi prvi in s to ljubeznijo se z

Indijanski obred po posvečenju

poslanstvo, kajti On je Ljubezen v nenehnem misijonskem gibanju, vedno v izhodu iz samega sebe zato, da daje življenje. Zaradi ljubezni do ljudi je Bog Oče poslal Sina Jezusa (prim. Jn 3,16). Jezus je Očetov misijonar: njegova Oseba in njegova dela so v polnosti poslušnost Očetove volje (prim. Jn 4,34; 6,38; 8,12-30; Heb 10,5-10). Jezus, za nas križani in vstali, nas priteguje v svoje gibanje ljubezni s svojim Duhom, s katerim poživlja Cerkev, nas napravlja za Kristusove učence

nami sreča in nas kliče. Naša osebna poklicanost izhaja iz dejstva, da smo sinovi in hčere Boga v Cerkvi, da smo njegova družina, bratje in sestre v tisti ljubezni, ki nam jo je izkazal Jezus. Zato imajo vsi človeško dostojanstvo, ki temelji na Božji poklicanosti k temu, da bi bili Božji otroci, da bi v zakramentu krsta in svobodi vere postali to, kar so od vedno v Božjem srcu.

Že to, da smo brezplačno prejeli življenje, ima v sebi skrito povabilo k poslanstvu, da bi vstopili v dinamiko

Salomonovi otoki

darovanja samega sebe – to je seme, ki bo v krščenih dobilo zrelo obliko kot odgovor ljubezni v zakonu in devištvu za Božje kraljestvo. Človeško življenje se rodi iz ljubezni Boga, raste v ljubezni in teži k ljubezni. Nihče ni izključen iz ljubezni Boga; v svetem darovanju Sina Jezusa na križu je Bog premagal greh in smrt (prim. Rim 8,31-39). Za Boga zlo – čeprav greh – postane izziv za ljubezen in za vedno večjo ljubezen (prim. Mt 38-48; Lk 23,33-34). Zato v velikonočni skrivnosti božje usmiljenje zdravi izvirni greh človeštva in se razliva na celotno stvarstvo. Cerkev, vesoljni zakrament Božje ljubezni za svet, nadaljuje Jezusovo poslanstvo in nas pošilja vsepovsod, da lahko Bog po našem pričevanju vere in oznanjevanju evangelija razodeva svojo ljubezen in se dotakne ter preobrazi srca, misli, telesa, družbe in kulture v vseh krajih in časih.

Poslanstvo je svoboden in zavesten odgovor na Božji klic. A ta klic lahko zaznamo samo, če živimo osebni odnos ljubezni z živim Jezusom v njegovi Cerkvi. Vprašajmo se, ali smo pripravljeni sprejeti navzočnost Svetega Duha v svoje življenje, slišati klic k poslanstvu tako v

zakonskem življenju, kakor tudi v posvečenem devištvu, v posvečenem duhovništvu in seveda v običajnem vsakodnevnem življenju? Smo pripravljeni biti poslani kamorkoli, da bi pričevali svojo vero v usmiljenega Boga Očeta, oznanjali evangelij odrešenja Jezusa Kristusa, delili Božje življenje Svetega Duha in tako gradili Cerkev? Smo pripravljeni da, kot Marija, Jezusova mati, brez zadržkov služimo Božji volji (prim. Lk 1,38)? Ta notranja razpoložljivost je zelo pomembna, da lahko odgovorimo Bogu: »Tukaj sem, pošlji mene« (Iz 6,8). To ni nekaj abstraktnega, temveč nekaj, kar se konkretno dogaja v Cerkvi danes, kakor se je tudi v njeni preteklosti. Razumeti, kaj nam Bog govori v teh časih pandemije, je prav tako izziv tudi za poslanstvo Cerkve. Bolezen, trpljenje, strah, izoliranost, nas izzivajo. Revščina tistih, ki umrejo sami, ki so prepuščeni samim sebi, ki izgubijo službo in plačo, ki nimajo doma in hrane, nas kličejo k odgovoru. Primorani k ohranjanju fizične distance in k ostajanju doma, smo poklicani, da ponovno odkrijemo potrebo po družbenih odnosih in tudi po skupnostnem odnosu z Bogom. Bolj kot to, da se povečata

nezaupanje in brezbržnost, bi nas to stanje moralo primorati k temu, da smo pozornejši na naš odnos, ki ga gojimo do drugih. In molitev, s katero se Bog dotika in vzgiba naše srce, nas odpira potrebam, ki jih imajo naši bratje po ljubezni, dostojanstvu in svobodi, kot tudi skrbi za vse stvarstvo. Dejstvo, da se kot Cerkev nismo mogli zbirati k obhajanju evharistije nas je primoralo, da smo delili situacijo številnih krščanskih skupnosti, ki ne morejo obhajati maše vsako nedeljo. V tem kontekstu nas vprašanje, ki nam ga polaga Bog: »Koga naj pošljem?«, vedno znova vznemirja in čaka na naš velikodušen in trden odgovor: »Tukaj sem, pošlji mene« (Iz 6,8). Bog nadaljuje z iskanjem, koga naj pošlje v svet in k ljudem, da bi oznanjal njegovo ljubezen, njegovo odrešenje od greha in smrti, njegovo osvoboditev od zla (prim. Mt 9,35-38; Lk 10,1-12).

Praznovanje Svetovnega misijonskega dne pomeni tudi potrditev, kako so molitev, premišljevanje in materialna pomoč vaših darov priložnost za aktivno sodelovanje v Kristusovemu poslanstvu v Njegovi Cerkvi. Namen dobrodelnosti, izražene v nabirkah ob liturgičnem obhajanju tretje nedelje v oktobru, je v tem, da se podpira misijonsko delo, ki ga v mojem imenu opravljajo Papeške misijonske družbe, da se soočijo z duhovnimi in materialnimi potrebami ljudi in Cerkve po vsem svetu za odrešenje vseh.

Presveta Devica Marija, Zvezda evangelizacije in Tolažnica žalostnih, misijonska učenka svojega Sina Jezusa naj še naprej prosi za nas in nas podpira.

Rim, bazilika sv. Janeza v Lateranu, 31. maj 2020, ob binkoštni slovesnosti

Prevod: Andrej Vončina, Luka Biščak

Za najlepše otroke

S. VESNA HITI, USMILJENKA, BURUNDI

Ko sem se pred poldrugim letom obrnila na Misijonsko središče Slovenije in na Slovensko Karitas s prošnjo za pomoč pri gradnji oddelka za fizioterapijo v Centru AKAMURI – v Bujumburi, sem bila globoko prepričana v velikodušnost in dobroto slovenskih darovalcev. Nikakor pa si nisem upala misliti, da se bodo dela tako hitro in skoraj brez težav tudi odvijala. V vsem tem vidim otipljiv čudež Božje ljubezni in plemenitost slovenskih dobrotnikov. Naj bo dobri Bog vsem plačnik.

Center Akamuri je center, ki sprejema otroke s posebnimi potrebami. V samem Centru jih imamo do 160. Vsak dan prihajajo z dvema avtobusoma, ki jih pobereta v bližini njihovih domov v mestu Bujumbura, v predmestju in bližnji okolici; popoldan jih zopet razvažata na njihove domove. Center Akamuri ogromno pomeni tem otrokom in njihovim staršem, saj se na ta način otroci usposablajo za kolikor toliko normalno življenje kljub njihovim posebnim potrebam in omejenim sposobnostim. To so res pravi sončki, katerim želimo nuditi najboljše, seveda s sredstvi, ki jih imamo na razpolago.

Za vse otroke je pripravljen prilagojen učni program od male šole preko drugih prilagojenih razredov. Nekateri otroci so celo pripravljeni

za vključitev v normalni učni program. Avtisti, otroci z Dawnovim sindromom, tisti, ki imajo malo težji psihični in fizični razvoj, imajo spet svoje programe. Večje je število otrok s cerebralno paralizo in posledično z epilepsijo in tudi z drugimi posebnostmi, telesnimi in duševnimi, pa potrebuje tudi vsakodnevno fizioterapijo.

Do minulega leta so bili prostori, namenjeni dejavnostim fizioterapije, zelo skromni in neprimerni tako za paciente, kot za delavce. Od začetka januarja letos pa so v uporabi čudoviti prostori novozgrajenega oddelka za fizioterapijo.

Z gradnjo smo začeli 1. maja 2019 in blagoslovitev prostorov je bila 19. decembra istega leta. Dela so potekala nemoteno in z velikim

navdušenjem lokalnih delavcev. Neštetokrat je z gradbišča odmevala pesem, spodbujajoči klici ob težaških delih, ob uspehih pa vesel smeh. Vseh osem mesecev je bilo vsak dan na gradbišču okrog osemdeset delavcev: zidarji, pomočniki, varilci, mizarji, električarji, vodovodarji, krovci, pečarji ... Vsi so bili veseli in hvaležni, da so prejeli redni in pošten zaslužek, ki jim je omogočil dostojno preživetje njihovih družin. Pri manjših delih so pomagali tudi naši otroci: nošenje vode, prelaganje zidakov in drugega gradbenega materiala.

Tako imamo zdaj čudovit center za fizioterapijo z naslednjimi prostori: dvorana za otroško fizioterapijo z oblačilnico, sanitarijami in shrambo za fizioterapevtske pripomočke; dvorana za fizioterapijo odraslih s štirimi individualnimi prostori za masažo, z dvema oblačilnicama, sanitarijami in shrambo za fizioterapevtske pripomočke; soba za egoterapijo; dve fizioterapevtski ordinaciji; zdravniška ordinacija; ambulanta; mavčarna; delavnica za izdelovanje

Zahvalna maša ob blagoslovitvi kapele

Jutranja srečanja na dvorišču

Dvorana za fizioterapijo otrok

ortopedskih pripomočkov; soba za sestanke in druga izobraževalna srečanja; shramba za zdravila in sanitarne potrebščine; prilagojene sanitarije z dostopom za invalide; sanitarije za delavce; trojna garaža; greznice.

Center za fizioterapijo, ki zdaj že na polno deluje, ni namenjen samo našim otrokom, ampak tudi drugim otrokom in odraslim s takšnimi potrebami. Ker smo v četrti, ki je dokaj revna in si ljudje ne morejo privoščiti, da bi plačevali fizioterapijo v privatnih centrih, jim mi nudimo usluge po prilagojenih in njim kolikor

toliko dostopnih cenah. Ti dohodki so zdaj finančni vir za vzdrževanje drugih neproduktivnih aktivnosti Centra AKAMURI. Tako se bo odstop tek samooskrbe Centra počasi dvigal. Ko se zdaj pogovarjam z zaposlenimi fizioterapevti, le-ti izražajo veselje in hvaležnost ob tako optimalnih pogojih za delo. Carine mi je rekla: »Saj sploh ne vem, kako smo toliko let delali v zadušljivih prostorih in natlačeni kot sardine. Zdaj pa res lahko nudimo kakovostne usluge, ker imamo vse na razpolago. Res, da manjka še kar nekaj opreme, toda počasi bomo prišli tudi do

teh pripomočkov.« Anastazija pa je dodala: »V teh novih pogojih dela se počutim izpolnjena v svojem poklicu, ker pacientom lahko nudim to, kar pričakujejo in to, kar sama občutim, da je zanje najboljše. Hkrati lahko razvijamo nove dejavnosti, ki jih poprej nismo mogli opravljati: tako fizioterapijo za odrasle, kot ergoterapijo. In v prihodnosti bomo še izboljševali naše poklicno delo.« Prepričana sem, da me je Božja Previdnost poslala na ta misijon prav s tem namenom, da sem lahko potrkala na plemenita slovenska srca. In moje zaupanje ni bilo prazno. Čudež slovenske dobrotelosti se nadaljuje preko Pustne sobotne iskrice: prvi del načrtovane gradnje je zaključen (večnamenska dvorana, poimenovana po očetu Boletu, administrativni prostori in sanitarije). Sredi julija smo začeli z gradnjo šolskih prostorov in sedaj tudi tu že zaključujemo z deli. Prostore bomo opremljali počasi, glede na finančne zmožnosti.

Iskrena hvala za razumevanje in za vse, kar ste že in kar boste še storili za naše najlepše otoke! Jaz pa zagotavljam našo zvesto molitev. Naši otroci res molijo za dobrotnike in njihova molitev sega naravnost do Božjega Srca!

Ali obstaja kakšna oblast?

PEDRO OPEKA, LAZARIST, MADAGASKAR

Tukaj v Akamasoa je vedno veliko dela in še več ljudi, ki potrebujejo vse sorte pomoči. Tako, da se večkrat na dan sprašujem ali tukaj obstaja kakšna Oblast, ki skrbi za skupno dobro vseh državljanov? Pa pridem do zaključka, da nimamo Oblasti, ki bi skrbela za najbolj revno ljudstvo. Skrbijo največ za bogate družine in včasih za srednji sloj. Za najbolj revne pa ni nikogar, ki bi jim pomagal, razen kadar se praznuje državni praznik, to je osvoboditev ali pa Božič. Izven obdobja teh dveh praznikov pa si vsak pomaga kakor zna in more.

Seveda v takih okoliščinah trdega življenja prevladuje goljufija in tako se počasi razdirata medsebojno zaupanje in solidarnost. V tem času korona zapore se je to stanje še poslabšalo. Šole nimamo že pet mesecev. Marsikatero dekle se ne bo več vrnilo v šolo, ker je noseča. Starši nočejo videti tega problema. Delavci so začeli delati, ampak več kot 50 ljudi ne sme biti zbranih na enem mestu. Danes popoldan bom kljub temu zbral fante, starosti od 13 let naprej, iz ene od naših vasi, kjer je veliko kraje in nediscipline. Ljudje so vsak dan bolj revni in kar je najhuje, da se je v duhu tega razvila miselnost, da je vse dopuščeno. Ker ni sestankov, ni skupne molitve, ni športa, skratka ni skupnega sodelovanja, ni skupnega dela itd.

Mladina je v tem času v hudih skušnjavah in zelo malo staršev pomaga svojim otrokom in mladim, ker tudi sami iščejo, s čim se bodo preživeli. Zaradi vsega tega imamo tudi mi več dela, ljudje vedno več prihajajo prosit za hrano, zdravila, zdravljenje. In vsem tem poskušamo pomagati z Božjo Pomočjo, preko dobrih ljudi, ki darujejo za najbolj uboge.

Povečujemo tudi naše pokopališče. Veliko ljudi smo že pokopali letos. Za reveže, ki umirajo na cestah ali na trgih, vedno prosijo, da jih pokopljemo v Akamasoa.

V vasi poleg smetišča smo začeli graditi novo osnovno šolo. Imela bo tri nadstropja z desetimi učilnicami in bo stala blizu 200.000 evrov, z vso opremo, ograjo in velikim prostorom pred šolo, za igro otrok med odmori in v prostem času. Iz sosednjega francoskega otoka La Reunion so nam obljubili polovico tega denarja. V Akamasoa nam nikdar ne manjka projektov. Skoraj v vseh naših centrih se dela in skoraj 3.000 delavcev je zaposlenih na različnih projektih. In to delo se ne ustavi, zaradi Božje previdnosti, ki nam je vedno pomagala, v vseh 31 letih našega dela med smetiščarji.

Lep pozdrav vsem, ki delate in pomagате misijonarjem in preko njih revnim družinam, da imajo upanje na lepšo prihodnost.

Zaradi korone nočejo cepiti otrok

S. ANICA STARMAN, FRANČIŠKANKA BREZMADEŽNEGA SPOČETJA, SLONOKOŠČENA OBALA

Danes se po dolgem času spet oglašam. Letos naj bi prišla na dopust, pa je epidemija korone posegla vmes. Če Bog da pridem v oktobru v Slovenijo.

Tukaj število okuženih še raste. Abidjan je zaprto območje. Mi, ki smo oddaljeni od Abidjana, še nimamo bolnih s koronavirusom. Hvala Bogu. Enkrat na mesec se odpravim v Abidjan po zdravila in kar potrebujemo. Moraš pa imeti dovolilnico in ostati le tri dni.

Ljudje po Instagramu, Facebooku in drugih povezavah dobijo veliko napačnih informacij, nekaj je sicer res, veliko pa ne. Tako se ljudje bojijo priti v bolnišnico, nosečnice ne prihajajo več na preglede in matere nočejo cepiti otrok, ker se bojijo, da je v injekcijah cepivo za koronavirus, ki naj bi ga preizkušali. Škoda, saj smo s cepljenjem do sedaj dosegli, da ni več ošpic, ne tetanusa in otroške paralize. Ljudje nočejo več dajati krvi in imamo veliko

Priprave za širitev pokopališča.

Le redki te dni prihajajo v ambulanto

problemov z anemijami po malariji, posebej pri otrocih. Pomagamo si z nadomestnimi zdravili, ki so zelo draga. Pri manj kot štirih gramih hemoglobina nam otroci umirajo. Prosila bi za finančno pomoč za te otroke, saj starši velikokrat nimajo sredstev za zdravljenje. Za potrebno oskrbo petih dni stanejo zdravila 15000 fr (23 evrov), v enem mesecu pa imamo povprečno deset primerov. Se priporočamo za vsako pomoč in se vam iz vsega srca zahvaljujem.

Letos je bilo v župniji le malo novokrščenih, v juliju smo se veselili s 25 osnovnošolci in petimi odraslimi, ki so bili krščeni. Ljudje so pozabili, da smo lahko okuženi, ko so se objemali in plesali. Štirinajst dni je mimo in ni bilo nobenega primera. Hvala Bogu.

V upanju, da se kmalu srečamo doma, vas iskreno pozdravljam in kličem Mir in dobro!

Svoj dar za zdravila lahko nakažete na:

Misijonsko središče Slovenije, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana

TRR pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933, referenca: SI00 249657, namen nakazila: zdravila za otroke

Tečaj računalništva

S. URŠA MARINČIČ, ŠOLSKA SESTRA, UGANDA

Na našem misijonu smo začele s poučevanjem računalništva. O, kako so mladi navdušeni in hvaležni za to priložnost! Posebej na vasi mladi nimajo priložnosti srečati se z računalniki, niti v šolah, čeprav tudi v Afriko z veliko hitrostjo prihaja informacijska tehnologija ... Veselje pa je bilo še toliko večje, saj naši otroci in mladi že od sredine marca ne smejo v šole. Popolno zaprtje šol je namreč eden od preventivnih ukrepov v boju proti COVID-19. O šolanju na daljavo lahko le sanjajo, tako da bo država letošnje šolsko leto razglasila za "dead year", kar v prevodu pomeni "mrtvo leto". S februarjem, ko se pri nas začne novo šolsko leto, bodo vsi morali ponavljati razrede. No, dejansko samo upamo, da bodo vsaj s februarjem šole spet odprte. Zagotovo pa mnogo otrok in mladih zaradi te dodatne krize in revščine ne bo moglo več nadaljevati izobraževanja

Tečaj računalništva

Lahko si predstavljate, kako otroci in mladi pogrešajo šolo. Zelo dobro se namreč zavedajo, da brez šole nimajo lepe prihodnosti. Dodaten problem je tudi to, da v šoli običajno dobijo vsaj en obrok hrane na dan, doma pa zaradi mnogih lačnih ust in velike revščine pogosto nimajo niti tega. Kar pa je najtežje - mnoga mlada dekleta, najstnice, so se prav zaradi zgornjih razlogov v tem času morale poročiti ali pa so postale noseče, med tem, ko so "služile denar" za svoje preživetje in za preživetje svojih družin. Iskrena hvala Amutuhairu Joseline in Tomasu, da sta nam za letošnje leto posodila računalnike. Vam, dragi moji, posebej vam, dragi otroci, mladi in vsi "šolniki", pa obilo Božjega blagoslova v novem šolskem letu!

Če želite s. Urši pomagati pri nakupu, lahko svoj dar nakažete na:

Misijonsko središče Slovenije, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana

TRR pri NLB: SI56 0201 4005 1368 933, referenca: SI00 249686, namen nakazila: s. Urša Marinčič

"Ti boš pa doma ostala ..."

BARBARA ČUK, LAIK, MEHIKA

Pravijo, da je vsaka stvar za nekaj dobra. Tudi pri meni je bilo tako. Situacija zaradi COVIDa 19 in s tem povezano zaprtje mej ter odpoved letalskih letov mi je omogočilo sedemmesečno bivanje v Sloveniji. Po pravici povedano je bilo tako tudi zaradi nekaj zdravstvenih problemov ...

»Vendar vse pripomore k dobremu tistim, ki Boga ljubijo.« (Rim 8, 28)

V začetku julija nisem bila prepričana, če mi bo uspelo poleteti v Mehiko in moj oče mi je v tem času rad zapel: »Ti boš pa doma ostala ...« Ko se že leta potepaš po svetu res ne veš, kje točno je tvoj dom. Drugače povedano: Dom je tam, kjer so ljudje, ki te imajo radi. In že nekaj časa čutim, da to že dolgo ni več samo Slovenija. Lahko rečem, da mi je bila dana ta milost, da sem na vseh mojih misijonih, romanjih in potovanjih vedno srečala čudovite ljudi.

Osmega avgusta preminuli brazilski škof Pedro Casaldáliga, ki se je celo življenje zavzemal za pravice ubogih, je

Praznovanje z odvisniki

rekel, da ga bodo na koncu življenja vprašali: »Si živel? Si ljubil? In on bo brez besed odprl svoje srce polno imen.« Ne vem, zakaj, ampak si predstavljam, da je imel povečano srce, ker je v njem bivalo toliko različnih ljudi. Nemogoče je opravljati misijonski poklic brez, da se nas ljudje dotaknejo, brez, da bi se umazali, brez bolečine, brez prask, brez stiske ... Seveda pa ni vse bolečina, veliko veselje je, ko občutiš, da te ljudje sprejmejo za svojega in da želijo s teboj podeliti to, kar imajo. Gospod je resnično odprl meje in lete tako, da sem brez problema poletela v Mehiko. Zdelo se mi je, da sem občutila na lastni koži, kako so Izraelci šli čez Rdeče morje, samo, da sem jaz morje kar preletela. Veselje pa je bilo isto. Zaradi karantene nisem mogla praznovati rojstnega dneva tako kot po navadi, so se pa v Centru za odvisnike fantje spomnili in mi iz srca zapeli. Takrat sem se spomnila Jezusovih besed: »Kadar prirejaš gostijo, povabi uboge, pohabljenе, hrome, slepe ...« In moje srce je prevelo veliko veselje. In nato smo se skupaj poveselili in pogostili. Iskreno sem hvaležna, da lahko še naprej opravljam moj misijon in da je v mojem srcu že precej imen, katerim se vsak dan pridružujejo nova.

Navdušenje ni upadlo

S. DORICA SEVER, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, KANADA

Oglašam se vam v tem mesecu, ki je posvečen misijonski dejavnosti Vesoljne Cerkve. To je edinstven čas, ko razmišljam in ocenjujem svoje osebno prizadevanje in poklicanost v služenju ljudem, ki so mi zaupani. Tudi sedaj po 20 letih bivanja med Inuiti na severu Kanadske Arktike moje navdušenje za delo tukaj ni upadlo, ker sem vedno bolj prepričana, da je samo veselje, dar Svetega Duha, največje znamenje za avtentično oznanjevanje Evangelija.

Veselje, ki ga začutiš v tišini in samoti, v lepoti Stvarstva, ki te obdaja, v dotiku ubogih in zapostavljenih, v trenutku, ko se v srcu odpre prostornost zaznavna kot sladkost bivanja ... Vse, karkoli delaš, izvira iz te notranje prostornine, iz zavesti živega Boga v tebi.

Tako misijonsko delo ni več v prvi vrsti posledica naših idej, načrtovanja projektov in besed, ki so polne človeške modrosti (prim. Papež Frančišek v poslanici Papeškim misijonskim družbam, Maj 2020).

Odrešenost se doživi v srečanju z Jezusom, ki nas ljubi, nam odpušča, pošilja svojega Duha, ki nas tolaži in brani. Notranjo svobodo začutimo, ko gledamo dogajanje sveta skozi njegov pogled.

Vse se lahko spremeni v trenutku, ko spoznamo, da je Sveti Duh tisti, ki prižiga in ohranja plamen vere v naših srcih. Hoja za Kristusom postaja dejanska in ponovno doživeta, ker se učenec še vedno spominja ure, ko se ga je Jezus dotaknil in poklical (Jan.1.39).

Veselje in hvaležnost, ki sevata iz te povezanosti, lahko obogatita vse misijonske iniciative.

Boga spoznavamo v notranji svobodi in odzivu njegovi volji, zato ni primerno in je tudi nekoristno predstavljati misijonsko dejavnost in oznanjevanje kot "obveznost, dolžnost" teh, ki so krščeni, pravi papež Frančišek.

Jezusovo sporočilo je lahko posredovano samo v ponižnosti (Mt.11.29).

Učiti se moramo od Njega, ki je srečeval ljudi neposredno, sredi njihovih življenjskih potreb, problemov in pričakovanj. Dejstvo, da jih ni srečeval na seminarjih, kongresih ali v templju nam odkriva pomen preprostega pristopa k vsakemu človeku, ki ga kjerkoli srečamo. Slediti Njemu pomeni izstopiti iz lastnih problemov in skrbi.

Zavedanje, da Božja Ljubezen živi v nas in v vsakem človeku je največja milost. Bodimo hvaležni za osebno poklicanost in spoznanje, da smo odrešeni. Zahvaljujem se vam vsem v Misijonskem središču, ki vedno prisluhnete in mi pomagate izboljšati razmere, v katerih živim. Hvala tudi vsem dobrotnikom za molitev in pomoč.

Otroci so prišli iz šole na kosilo v misijon.

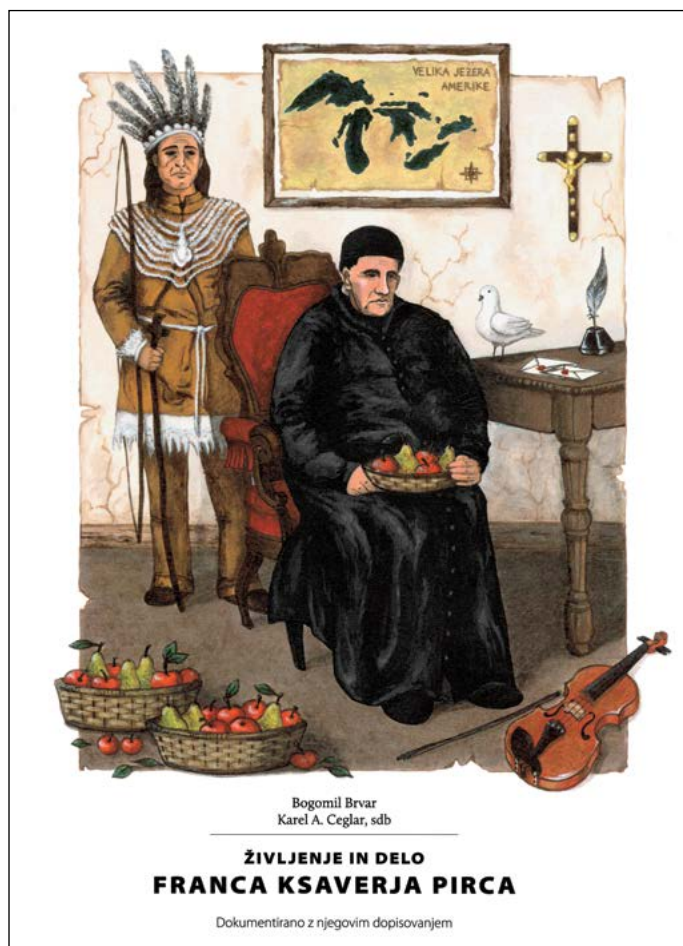
Spomenik misijonarju Francu Pircu

Nedelja 30.08.2020 je bila za župnijo Peče poleg žegnanjske nedelje izjemno slovesna in pomembna, ker je ta dan župan občine Moravče dr. Milan Balažič pred župniščem v Pečah odkril spomenik Francu Pircu, ki ga je blagoslovil ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik.

Odkritje in blagoslov umetniškega spomenika je materialna vidna podoba našega spomina, našega spoštovanja, zahvale do velikega moža, Franca Pirca, duhovnika, misijonarja, učitelja, pisatelja, pesnika, očeta umne sadjereje, pomologa, velikega borca zoper revščino, zaveznika revnih belcev in Indijancev, mirovnika, apostola Srednje in severne Minnesote, očeta škofije St. Cloud, Baragovega zaveznika, njegovega sodobnika.

Franc Pirc, Kamničan, posvečen 1813, je prišel v Peče iz Bele Peči 23. decembra 1819 kot četrti duhovnik - vikar. Poln energije, izjemno razgledan mlad duhovnik, se ni ustrašil revščine, ki se je zasedla na vsaki domačiji in izkazovala svojo moč na obrazih lačnih otrok in nemočnih kmetov. Polje je bilo kot zakleto, letina nikakršna. Podal se je v boj z lakoto, svetoval je kmetom, kaj in kako naj sejejo in sadijo. Ni se ustrašil tudi na pol podrtega lesenega župnišča. Z vso vnemo se je lotil vsega, predvsem pa sadjarstva. V sadju je videl zanesljivo rešitev za lačna usta, za zaslužek in napredek kraja. Kmetje so mu odstopili poldrugi hektar neobdelane Rebri in začel je iz nič. Bil je ugleden član Cesarsko-kraljevske Kmetijske kranjske družbe, dopisoval se je s takrat najbolj znanimi sadjarji iz Nemčije in Avstro-ogrske. Do leta 1826 je cepil več kot 120.000 divjakov, vzgajal je 700 sort jabolk in hrušk. Priznani slovenski pomolog Franc Adamič je leta 1982 zapisal, da je bil Pirc prvi slovenski veldrevesničar. Na doprsem kipu, ki smo ga odkrili, drži Franc Pirc v eni roki sadiko hruške, v drugi pa jabolko, s čimer smo želeli poudariti njegovo izjemno zavzemanje za sadjerejo. Cele dneve je z dvema pomočnikoma preživel med sadnim drevjem, ponoči pa je v soju leščerbe pisal knjigo – Krajnski vertnar – I. del, edinstven sadjarski priročnik za tiste čase, ki je izšel leta 1830. Na naslovnici piše sestavil Franc Pirc, fajmošter v Pečah. Tudi ta knjiga je simbolično izklesana na kipu.

Pirčevo delo v Pečah se je kmalu poznalo tudi na obrazih otrok, ni jim bilo treba več deliti suhih hrušk na več koščkov in ko je Pirc to videl, je vedel, da je prišel čas, da začne polniti tudi njihove mlade glave, začel jih je učiti abecede, branja, pisanja in računanja. Postavil je temelj izobraževanja peške mladine. Njemu pripada mesto prvega učitelja v Pečah. Ob četrtkih je učil povprečno po 16 otrok, ob nedeljah po 30, na starejše pa je prenašal

Naslovnica knjige

svoje bogato znanje s področja sadjarstva in kmetijstva. Bil je duhovnik, učitelj, pomolog, kmetijski svetovalec, toda Bog je hotel preizkusiti tudi njegovo ljubezen do župnije kot take, do župniškega občestva. Sredi leta 1824 je namreč prejel dekret o ukinitvi vikariata Peče. Takšno moč je takrat imel avstrijski gubernij, najvišji predstavnik civilne oblasti. Pirc bi moral v najkrajšem času oditi iz Peč, cerkev bi samevala kot nekoč, otroci bi ostali brez učitelja, farani brez izjemnega duhovnega voditelja in svetovalca, sadjereja bi zamrla. Toda Pirc se tudi tokrat ni vdal. Mlad duhovnik, vikar v revni vasi Peče, se je uprl guberniju in mu dokazal, da nima prav. Sestavil je obširen dokument, v katerem je utemeljil zahtevo, da ostanejo Peče samostojni vikariat in ne ponovno podružnica župnije Moravče. Škof Wolf ga je podprl, Pirc je dobil bitko z avstrijsko oblastjo in Peče so od tistega časa samostojna župnija. Večkrat sem že ponovil, pa bom še zdaj: upravičeno se vprašamo, ali bi bile Peče danes to kar so, sodoben slovenski kraj, če bi se Pirc uklonil takratnemu dekretu. Duhovniki niso

bili samo duhovni voditelji, ampak tudi nosilci vsestranskega razvoja župnije tudi kulturnega, izobraževalnega. Če je oblast takrat ukinila župnijo, je pomenilo, da ji ni mar za ljudi in kraj, vse je prepustila životarjenju.

Pirc je konec leta 1829 odšel iz Peč v Podbrezje pri Naklem. Tam se je odlično počutil, ogromno postoril, a ostal le pet let. Kot zelo razgledan je prihajal do pisem misijonarja Friderika Barage, ki jih je pisal iz misijona pri Indijancih, tja je odšel leta 1830, in Pirc mu je pisal, da bi se mu rad pridružil. Preden je Baragovo povabilo prispelo na Kranjsko, je bil Pirc že na ladji - veliki jadrnici in je po zelo napornem potovanju po 46 dneh prišel v New York, septembra 1835, od tam pa k Frideriku Baragi. Le malo časa je bil pri njem, odšel je v divja prostranstva okrog Velikih jezer v državi Michigan, star 50 let. Med Indijanci je ostal 38 let, toliko kot Friderik Baraga. Za Indijance je bil duhovni in časni - tuzemeljski voditelj. Učil jih je kmetovanja, sadil peške, jih zdravil, množično cepil zoper koze in kolero. Za njih je bil Minodee, dobra duša. Spoštovali so ga vsi, Indijanci in priseljenci, bali so se ga beli trgovci s pokvarjeno pijačo, ki je uničevala Indijance. Indijanci so mu neizmerno zaupali. V mnogih nevarnih položajih na vihnem jezeru, na ledu, v goščavi, so bili Indijanci prepričani, da se jim ne more ničesar zgoditi, če je bil z njimi Minodee.

Do leta 1852 je bil v državi Michigan, od leta 1852 do 1873 pa na ozemlju današnje Minnesote. Na mestu, kjer danes stoji mesto St. Cloud s škofijskim sedežem, je imel pod milim nebom prvo mašo, zato ga danes častijo kot Očeta škofije St. Cloud. V 38 letih so pod njegovim vodstvom postavili 26 cerkva. Leta 1873 se je vrnil domov. V Peče je prišel 17. maja 1874, na binkoštni ponedeljek, kjer je v

tej cerkvi pridigal množici faranov. Umrli je v Ljubljani 22. januarja 1880, v 95. letu starosti. Po mnenju mnogih avtorjev velja takoj za Friderikom Barago in Ignacijem Knobleharjem, za tretjega najbolj pomembnega slovenskega misijonarja, a je žal še vedno nekako potisnjen v ozadje. V Ameriki, v Minnesoti so mu posvečeni številni spomeniki, po njem se imenuje mesto Pirc, njemu na čast so postavili kapele, še vedno izhajajo članki o njem. V Sloveniji zelo častijo njegov spomin v Podbrezjah, kjer je služboval pet let. Zgradili so Pirčev dom, pred župniščem stoji njegov kip.

200-letnico njegovega prihoda v Peče je Kulturno in športno društvo počastilo z obsežno knjigo o življenju in delih Franca Pirca, dokumentirano z njegovim dopisovanjem. Knjiga je izšla oktobra 2018, z odkritjem in blagoslovom kipa pa Pečani in okoliški farani vračamo Franca Pirca v naš aktiven spomin. Dnevno se bomo srečevali z njim, se morda zaustavili pred spomenikom, s tem počastili njega in naše prednike. Odličen poznavalec življenja in dela Franca Pirca, pokojni duhovnik, salezijanec Karel Ceglar je Pirca imenoval Božji vrtnar. Ponosni smo lahko na vse to. Ne samo naša generacija. Spomenik smo postavili tudi za naše otroke in njihove potomce, naj jih spominja in opominja, da so lahko ponosni na zgodovino svojega kraja, na dediščino vseh generacij, vključno z današnjo, ki skrbi za urejen, okoljsko zdrav kraj, kraj, ki je lahko zgled evropskega podeželskega kraja. Ponosen na dediščino pomeni tudi biti ustvarjalen za danes in jutri. Franc Pirc, kot duhovni in vsestranski tuzemski dobrotnik Peč in okoliških vasi stoji na trdnem zgodovinskem temelju, na peškem marmorju, a spomenik bo tem trdnje stal, čim večkrat se bomo spomnili nanj, na velikega moža Franca Pirca.

Bogomil Brvar

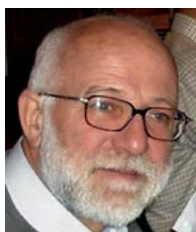
TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Dobrovnik, Škofjan | **ADVENTNA AKCIJA** | župnije: Čatež ob Savi, Dobrovnik, Koper - Sv. Marko, Ljubljana-Štepanja vas, Nova Gorica - Kapela, Preserje, Sostro, Velenje - Sv. Martin | Kopriva Silvester | **MIVA** | župnije: Ajdovec, Ajdovščina, Ambrus, Ankaran, Apače, Artiče, Babno Polje, Bakovci, Banja Loka, Batuje, Begunje na Gorenjskem, Begunje pri Cerknici, Bela Cerkev, Beltinci, Bertoki, Besnica, Bevke, Biljana, Bilje, Bloke, Bočna, Bogojina, Bohinjska Bela, Borovnica, Boštanj, Bovec, Branik, Brestanica, Breznica, Brezno ob Dravi, Brezovica, Brusnice, Bučka, Budanje, Bukovica, Cankova, Celje - Bl. Anton Martin Slomšek, Celje - Sv. Cecilija, Celje - Sv. Duh, Celje - Sv. Jožef, Cerkev Sv. Trojice Ljubljana, Cerklje na Gorenjskem, Cerklje ob Krki, Cerkno, Cezanjevci, Cirkovce, Col, Čatež - Zaplaz, Čemšenik, Črešnje, Črešnovci, Črešnjevec, Črešnje, Črni Vrh, Črni Vrh nad Idrijo, Črniče, Črnomelj, Dekani, Deskle, Dob, Doberdob, Dobje, Dobovec, Dobropolje-Videm, Dobrnič, Dobrova, Dol pri Ljubljani, Dolenci, Domžale, Dornava, Dragatuš, Dramlje, Dravograd, Dražgoše, Drežnica, Duplje, Dutovlje, Fara, Frankolovo, Godovič, Gomilsko, Goriče, Gorje, Gornja Ponikva, Gornja Radgona, Gornja Sveta Kungota, Gornji Grad, Gornji Logatec, Gotovlje, Grad, Grahovo, Grgar, Griže, Hajdina, Hinje, Hoče, Homec, Horjul, Hotedršica, Hotiza, Hrenovce, Hrušica, Idrija, Ig, Ihan, Ilirska Bistrica, Ivančna Gorica, Izlake, Izola, Jamlje, Jarše, Javorje nad Škofjo Loko, Jelšane, Jesenice, Jezersko, Jurkloster, Kalobje, Kamna Gorica, Kamnica, Kamnik, Kamnje, Kanal, Kančevci, Kapla na Kozjaku, Kidričevo, Kisovec, Kobarič, Kobilje, Kočevje, Kočevska Reka, Kojsko, Kokrica, Kolovrat, Komen, Kopanj, Koper - Sv. Marko, Koroška Bela, Korte, Kostanjevica na Krasu, Kostivnica, Košana, Kovor, Kranj, Kranj - Drulovka/Breg, Kranj - Zlato Polje, Krašnja, Križe, Križevci pri Ljutomeru, Krka, Kromberk, Kropla, Krško, Kuzma, Laporje, Ledine, Leskovec pri Krškem, Leskovica, Litijska, Ljubčana, Ljubljana-Bežigrad, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Dravljice, Ljubljana-Fužine, Ljubljana-Jezica, Ljubljana-Kodeljevo, Ljubljana-Koseze, Ljubljana-Moste, Ljubljana-Podutik, Ljubljana-Rakovnik, Ljubljana-Rudnik, Ljubljana-Sv. Križ, Ljubljana-Sv. Peter, Ljubljana-Sentvid, Ljubljana-Šiška, Ljubljana-Smartno ob Savi, Ljubljana-Štepanja vas, Ljubljana-Trnovo, Ljubljana-Vič | Ljubljana-Zadobrova, Ljubno, Ljubno ob Savinji, Loče pri Poljčanah, Lokavec, Loški Potok, Lucija, Lucine, Makole, Mala Nedelja, Maribor - Pobrežje, Maribor - Radvanje, Maribor - Sv. Janez Bosko, Maribor - Sv. Janez Krstnik, Maribor - Sv. Jožef, Maribor - Sv. Križ, Maribor - Sv. Magdalena, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Maribor - Tezno, Marija Reka, Marija Snežna, Martjanci, Mavčiče, Mengeš, Metlika, Mežica, Mirna, Moravče, Mošnje, Motnik, Muta, Nazarje, Nevlje, Notranje Gorice, Nova Cerkev, Nova Gorica - Kapela, Nova Gorica - Kr. Odršenik, Nova Oselica, Novo Mesto - Sv. Janez, Novo Mesto-Sv. Lenart, Novo Mesto-Šmihel, Odranci, Olimje, Opatje Selo, Ormož, Osek, Osilnica, Otlica, Ovišje, Pečarovi, Peče, Pertoča, Petrovče, Piran, Pirniče, Pivka, Planina pri Rakeku, Planina pri Sevnici, Podbrdo, Podbrezje, Podčetrtek, Podgrad, Podgraje, Podkraj, Podlipa, Podsreda, Podzemelj, Polensak, Polhov Gradec, Polica, Poljčane, Polje ob Sotli, Polzela, Portorož, Postojna, Povir, Prebold, Prečna, Predodvor, Predoslje, Preserje, Preska, Prevalje, Prihova, Primskovo na Dolenjskem, Prvačina, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptujška Gora, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Rače,

jubilanti – čestitamo

65 letnica življenja

Janez Krmelj, duhovnik LJ, rojen 15. decembra 1955 v Selu nad Polhovim Gradcem. V misijone na Madagaskar je odšel 3. oktobra 1988.

30 let v misijonih

P. Martin Kmetec, minorit, rojen 10. novembra 1956 v sv. Vidu pri Ptujju. V misijone je odšel 6. decembra 1990. Deluje v Turčiji.

Radeče, Radenci, Radlje ob Dravi, Radmirje, Radovica, Raka, Rakitna, Razbor pri Slovenj Gradcu, Razkrižje, Remšnik, Renče, Reteče, Ribnica, Ribno, Rob, Ročinj, Rogaska Slatina, Rovte, Ruše, Sava, Sela, Sela pri Kamniku, Sele, Selnica ob Dravi, Sežana, Sinji Vrh, Skomarje, Slivnica pri Mariboru, Slovenska Bistrica, Sočerga, Sodražica, Solkan, Spodnja Idrija, Spodnja Poljskava, Spodnja sv. Kungota, Središče ob Dravi, Sromlje, Stara Cerkev, Stara Loka, Stara Oselica, Stari Trg ob Kolpi, Stari Trg pri Ložu, Stična, Stolina župnija Novo Mesto, Stopercer, Stopiče, Struge, Strunjan, Studenec, Studeno, Suhor, Sv. Ana v Slov. Goricah, Sv. Andraž nad Polzelo, Sv. Andraž v Slov. Goricah, Sv. Ana v Framu, Sv. Anton v Slov. Goricah, Sv. Barbara v Halozah-Cirkulane, Sv. Barbara v Slov. Goricah, Sv. Bolfenk v Slov. Goricah, Sv. Danijel nad Prevaljami, Sv. Duh - Veliki Trn, Sv. Duh na Ostrem Vrh, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Ema, Sv. Florijan ob Bocu, Sv. Florijan v Dolici, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jakob ob Savi, Sv. Jedrt nad Laškim, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jožef Delavec - Pesnica, Sv. Jurij ob Taboru, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Jurij v Slov. Goricah, Sv. Križ - Gabrovka, Sv. Križ nad Mariborom, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Kunigunda na Pohorju, Sv. Lenart, Sv. Lenart nad Laškim, Sv. Lenart v Slov. Goricah, Sv. Lenart-Podgorci, Sv. Lovrenc na Dravskem Polju, Sv. Lovrenc nad Štorami, Sv. Lovrenc-Juršinci, Sv. Marija v Puščavi, Sv. Marijeta niže Ptuj, Sv. Marijeta ob Pesnici, Sv. Marko niže Ptuj, Sv. Martin na Pohorju, Sv. Martin pri Vurberku, Sv. Miklavž nad Laškim, Sv. Miklavž ob Dravi, Sv. Ožbalt ob Dravi, Sv. Peter pod Sv. Gorami, Sv. Peter pri Mariboru, Sv. Rok ob Sotli, Sv. Rupert nad Laškim, Sv. Stefan, Sv. Tomaž, Sv. Trojica nad Cerknico, Sv. Trojica v Slov. Goricah, Sv. Trojica-Podlehnik, Sv. Venčesl, Sv. Vid na Planini, Sv. Vid nad Cerknico, Sv. Vid nad Valdekom, Sv. Vid pri Ptuj, Sveta Gora, Sveti Lovrenc na Pohorju, Svetina, Svetinje, Svibno, Šempeter pri Gorici, Šempeter v Savinjski Dolini, Senčur, Šentgotard, Šentjanž, Šentjanž na Vinski Gori, Šentjernej, Šentjošt nad Horjulom, Šentjur pri Celju, Šentjuri-Podkum, Šentlambert, Šentrupert, Šentvid pri Grobelnem, Šentvid pri Stični, Šentviška Gora, Škocjan, Škocjan pri Turjaku, Škofje, Škofja Loka, Škofljica, Slovenc, Šmarca-Duplica, Šmarje pri Jelšah, Šmarje pri Kopru, Šmartno ob Dreti, Šmartno ob Paki, Šmartno pod Šmarno Goro, Šmartno pri Litiji, Šmartno pri Slovenj Gradcu, Šmartno v Rožni Dolini, Šmartno v Tuhinju, Šmihel, Šmihel pri Žužemberku, Šmiklavž pri Slov. Gradcu, Šoštanj, Spitalič, Št. Ilj pod Turjakom, Št. Ilj pri Velenju, Št. Ilj v Slov. Goricah, Št. Janž na Dravskem Polju - Starše, Št. Peter - Otočec, Štanjel, Šturje, Teharje, Tinje, Tolmin, Tomišelj, Toplice, Trata - Gorenja Vas, Trbojnje, Trbovlje-Sv. Martin, Trebelno, Trnje, Trstenik, Trzin, Tržič, Tržič-Bistrica, Tunjice, Turnišče, Vače, Velenje - Bl. A. M. Slomšek, Velenje - Sv. Pija, Velenje - Sv. Martin, Velika Nedelja, Velika Polana, Velike Lašče, Veliki Gaber, Veržej, Vinica, Vipavski Križ, Vitanje, Vodice, Vogrsko, Vojnik, Volče, Vrabče, Vranja Peč, Vransko, Vrhnika, Vrhpolje, Vrh-Sv. Trije Kralji, Vuhred, Vurberk, Vuzenica, Zagorje, Zagorje ob Savi, Zagradec, Zali Log, Zaplana, Zasip, Zdoje, Zgornja Poljskava, Zgornji Tuhinj, Zibika, Zalec, Žalna, Železniki, Želimlje, Žetale, Žiče, Žiri, Žužemberk | posamezniki: Avguštin Marija Josefa, družina Avsec, Avsenik

Marina, Ažman Bogdan, Bahorič Slavica, Bahovec Alenka, Barič Damir, Beguš Jurij, Beršnjak Jožef in Marija, Bevc Neža, Birk Vrabec Ivana, Blažič Gašper, Bobnar Sandi, Bogataj Ambrož, Bokan Verica, družina Breclj, Brežnik Šneberger, Brunšek Andreja, Cencelj Matija, Cesar Andrea, Cimermančič Marija, Cimrmančič Jože, Cvetko Simona, Čakš Vera, Čemažar Peter, Černe Milena, Čufar Andreja, Čufar Katarina, Deržančič Franci, Dolenc Janez, Dolenšek Marija Iča, Dolinšek Tatjana, Domi Merlin Suzana, Dorbež Marko in Marija, Drnovšek Alenka, Družba Hčera Krščanske Ljubezni, Duhovniški Dom Mane Nobiscum, Durič Štefka, Erjavec Primož, Fabjan Marinka, Fajdiga Mohor, Ficko Marija, Filipič Ivanka, Flat Anica, Frančiškanski samostan Brezje, Frančiškanski samostan Kamnik, Frančiškanski samostan Sveta Gora, Frece Aleš, Gartner Andreja, Gašperšič Nataša, Glasenčnik Marija, Glavina Kristina, Golob Valerija, Gomboc Marija in Alojz, Gorenc D.O.O., Gorenc Ljudmila, Gregorič Andrej, Greif Boris, Gruden Peter, Habinc Jožef, Hofman Franc, Homan Irma, Homar Monika, Hožjan Meta, Hribar Jože, Hrovat Olga in Franjo, Humar Romana, Ilc Helena, Jagrič Križman Ines, Jakofčič Darja, Jamnik Janez, Jeler Anton, Jerenko Helena, Jeriček Jani, Jerman Milena, Jeromec Peter, Jožica Pačnik, Juhan Rok, Kanalec Slavko, Kapucinski samostan Krško, Kerec Simona, Kerševan Nada, Kerševan Simon, Klanjšek Branko, Klemenc Monika, Klinar Simona, Kocijančič Viktor - Janko, Kocuvan Marko, Kokot Branka in Franc, Kolander Tadeja, Kolbl Jernej, Kosar Doris, Kosednar Mihaela, Koselj Veronika in Marko, Košir Janez, Košir Leopoldina, Kovač Andreja in Ziga, Kozina Jože, Kožlin-Zigon Ana, Kraljič Vinko, Krašna Natalija, Kravos Stojan, Krečič Slavica, Križnar Olga, Krk Jurij, Krmelj Ciril, Krznar Aleksandra, Kržišnik Eva, Kržišnik Franci, Kušar Gal, Lampe Jana, Lavrenčič Mitja, Lavrinec Pavla, Lenart Marija, Levec Brigita, Libnik Danilo, Lipnik Irena in Milan, Lipušček Marta, Logar Betka, Logar Edo, Logar Marica, Macedoni Anica, Magajna Bogdan, Majer Ivica, Makovec Neža, Marijine Sestre, Marolt Marija, Martinčič Andreja, Matajč Irena, Matko Marija, Matzele Boštjan, Medic Martina, Melinc Beti, Merljak Matjaž, Merše Franjo, Merše Stane, Mikeln Petra, Močnik Silvij, Mohar Jernej, Mušič Lia, N.N., Novak Bogomir, Novak Primož, Oder Barbara, Omahen Dolores, Opaka Zdenka, Orešnik Franc, Osterman Milan, Paulus Magda, Pavlič Gregor, Pavlovič France, Pečarič Karmen, Pershin Marko, Peterlin Janez, Peterlin Irena, Pintar Tominec Marjetka, Pipan Pavla, Pirih Marija, Pivk Janja, Pižmoht Marija, Podberšič Ivo, Podlogar Marko, Podvinski Zvone, Pokrivač Marija in Tomaž, Popovič Milan, Porenta Aleš, Potočnik Matija, Povšnar Tanja, Praček Tatjana, Prelc Martin, Prelog Maša in Luka, Premrl Marija, Primc Kalan Helena, Primc Marjan, Prnaver Marko, Prnaver Miran, Pšeničnik Marjana, Purgar Metod, Računko D.O.O., Raztresen Marija, Remic Primož, Revisto D.O.O., Rode Franciška, Rojec Jože, Ropret Božidar, Ropret Tea, Rotar Barbara, Rovšek Peter Tomaž, Rovšek Simona, Rovšek Tatjana, Rozman Elizabeta, Rupnik Jošt, Saje Brigita, Salezijanski Inšpektorat, Salezijanski zavod Veržej, Samostan Lazaristov Miren, Sečnik Transport D.O.O., Seljak Romana, Senica Mojca, Senica Polona, Sestre sv. Križa, Sever Alojz, Simončič Marta, Simončič Boža, Skok Urška, Skuk

Magdalena, Smole Alenka, Smole Marija, Snaj Janko, Springer Marko, Srebot Polonca in Janez, Steblovnik Andreja, Stegel Kristina, Sticker Peter, Strah Darja | Stražiščar Jože, Strehar Marko, Strmole Renata, Sušec Karmen, Savli Klemen, Šibanc Angela, Šifrar Pavla, Šimec Edvard, Šimec Tomaž, Škvorc Marjan, Šolske sestre, Šolske sestre De Notre Dame, Špendov Barbara, Švara Grozdana, Tičar Erik, Tomšič Marko, Trebia Invest D.O.O., Troha Martin, Trstenjak Franci, Trunkelj Franc, Turk Franc, Turk Paunovič Helena, Uršulinski samostan, Uršulinski samostan sv. Duh, Ušaj Robert, Valenčič Ana, Valenčič Marija, Vene Matej, Vidrih Slavica, Visočnik Julijana, Vižintin Andreja, Vogrinčič Elizabeta, Vogrinčič Majda, Voljič Marija, Vrčon Tomaž, Vrečič Primož, Zadnik Vanda, Zajc Klemen, Zaletel Anton, Zaletejl Slavko, Zupančič Alojz, Zupančič Andrej, Zupančič Leonida, Zverovnik David, Zgajnar Marija, Zlender Janez, Zmaucar Kržišnik Ivana | **SKLAD ZA LAČNE** | župnija Bovec | posamezniki: Albatros - Pro D.O.O., Kolenc Marija, Kranjc Barica, Kržišnik Franci, Medvešek Viljem, Mršnik Bernarda, Petek Marko, Prezelj Marija, Rihtar Francišek, Sulin Marvin, Šiško Stanislav, Štampar Robert, Tajnikar Matej, Ulčar Gregor, Zakrajšek Boris | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Hožjan Meta, Mavrek Renata, Pavlič Ivanka, Remic Primož | **SKLAD ZA MISIJONE** | župnija Krško | posamezniki: Arh Milena, Barat Rozalija, Blažič Mihael, Bohak Ivan (Janko), Bunderla Lidija, Frančiškanski Samostan Brezje, Harsanyi - Noner Stanka, Jan Marta, Kerznar Anica, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Kure Viktor, Lajevac Janja, Likar Sebastjan, Magdič Olga, Martinčič Angela, Mernik Zinka, Merše Franjo, Mikulin Olga, N.N., Paškič Ilija, Pavlič Ivanka, Penko Helena, Perovšek Francka, Petrič Branka, Potočnik Danica, Rott Cindro Barbara, Rožanc Angela, Rudolf Gregor, Ruter Helena, Salezijanski mladinski center, Slokar Darja, Šodja Rozalija, Škrobar Jan, Štefe Francisco, Štrukelj Franciška, Volčini Marija, Zorenč Davorina | **SOLANJE BOGOSLOVCEV** | posamezniki: Bogoslovno sementišče, Pavlič Renata, Žagar Marija | **GRADNJA CERKVA** | Pavlič Renata | **VODNIJAKI** | posamezniki: Anžlovar Terezija, Horvat Bojana, Hrovat Olga in Franjo, N.N. | **STREHE V RUANDI** | Rihtar Helena | **MISIJOJN MATANGA** | posamezniki: Kopriva Silvester, Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica, Stambuk Igor | **POMOČ - POSLEDICE KORONAVIRUSA** | posamezniki: Avguštin Marija Josefa, Caudek Julijan in Tercič Marija, Joksimovič Majda, Ključevšek Tatjana, Linguaduct D.O.O., Magajna Ljudmila, Mencin Dominika, N.N., Nardin Marjeta, Novak Zlatko, Po Jan, Rogelj Pavel, Sivec Leban Sonja, Suhodolčan Franci, Štovičej Jadrenka, Zakrajšek Boris, Zidar Ana, Zorko Blaž, Zupančič Ivan, Zver Mojca, Zmaucar Anton | **S. MARTA MEŠKO** | posamezniki: Kovač Marijana, Molitvena skupina Koper Sv. Marko, N.N. | **JOŽE ADAMIČ** | N.N. | **PAVEL BAJEC** | posamezniki: Božič Slavka, Muller Marija | **PETER IVANČIČ** | Sraka Marija | **S. ANKA BURGER** | posamezniki: Boštjančič Cirila, Zakrajšek Boris | **S. VIDA GERKMAN** | posamezniki: Kern Franciška, Kovač Marijana | **S. HITI VESNA** | posamezniki: Kolenc Marija, Lajevac Janja, Martinčič Angela, Šef Manja in Tone, Vrtičnik Brigita, Zakrajšek Boris | **TONE KERIN** | posamezniki: Beravs

Mihael, Kežman Aleš, N.N., Šušteršič Ivana | **TONE OVITAR** | Kovač Marijana | **S. AGATA KOCIPER** | posamezniki: Mijatović Avguštin, Ramovš Vera | **JANEZ KRMELJ** | posamezniki: Bolta Marko, Fajmut Ana, Gajšek Rok, Kolander Tadeja, Komac Blaž, | N.N., Sušnik Kolbezen Barbara, Šifrar Marija, Šparovec Janez, Vrabec Marko, Zgubič Evgen | **MATEVŽ STRAJNAR** | posamezniki: Bevc Helena, Strajnar Breda | **S. ANDREJA GODNIČ** | posamezniki: Ačanski Elizabeta, Habjanič Jožica, Kavčič Ida, Komac Blaž, Merljak Nada, Pirih Marija, Rojec Jože, Smole Marija, Sušec Karmen, Štuhec msgr. dr. Ivan, Šverc Magdalena | **DANILO LISJAK** | posamezniki: Bonuti Hajdinjak Kamila, Hadalin Baša Polona, Harej Vojko, Kette Lucija, Krevelj Branko | **TOMAŽ MAURIČ** | Malalan Nika | **IVAN BAJEC** | posamezniki: Božič Marjan, Sosič Petra, Zakrajšek Boris | **S. ZVONKA MIKEP** | posamezniki: Molitvena skupina Koper Sv. Marko, Murn, Rugelj Nevenka, Vergles - Rataj Aleksandra | **MISIJOJARKE MATERE TEREZIJE** | Kranjc Rafael | **JANEZ MESEČ** | posamezniki: Banovec Anica, Grošel Izidor, Komac Blaž, Košir Miloš, Mijatović Avguštin, Novak Jani, Šimnic Apolonija | **PEDRO OPEKA** | posamezniki: Avsenik Janez, Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Dobrovč Boštjan, Gajšek Rok, Gladek Maja, Hočevar Janko, Ješovnik Simona, Jevnikar Ivo, Kette Lucija, Kham Alenka, Kolenc Marija, Kurnik Matej, Leskovec Tomaž, Martinčič Angela, Mežnar Klavdija, Mlakar Anita, N.N., Remše Matija, Rogl Cvetko, Rus Valerija, Slovenska Karitas, Snaj Irena, Šef Manja in Tone, Šegula Zdenka, Vagan Janez, Zgonc Marija | **S. JOŽICA STERLE** | Obrstar Marija | **P. MARTIN KMETEC** | župnija Preska | Molitvena skupina Koper Sv. Marko | **S. MARIJETA ZANJKOVIČ** | posamezniki: Zadavec Roman, Zelič S. Brigita | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Šifrar Marija, Zakrajšek Boris | **P. LOJZE PODGRAJŠEK** | Povh Jože | **BARBARA ČUK** | Muller Marija | **S. ANICA STARMAN** | Kušar Marko | **S. FANI ŽNIDARŠIČ** | župnija Ljubljana-Moste | **P. JANEZ MUJDRICA** | N.N. | **S. Ljudmila Anžič** | posamezniki: Dakskobler Ljudmila, Lazar Jožica | **S. ANA SLIVKA** | Gerdej Dominik | **S. BARBARA PETERLIN** | posamezniki: Kvaternik Janez, Lajevac Janja, Mežan Olga, N.N., Pšeničnik Marijana | **S. DORICA SEVER** | posamezniki: Babič Angela, Barat Rozalija | **STANE KERIN** | posamezniki: Beravs Mihael, Kern Jože, Komac Blaž, Šlajpah Tina | **S. URŠA MARINČIČ** | posamezniki: Bratina Ana, Caserman Terezija, Karmeličanke, Sušnik Kolbezen Barbara, Šilc Marinčič Andreja, Zornik Zoran | **S. MOJCA KARNIČNIK** | Zakrajšek Boris | **MISIJOJN CRIPAM** | posamezniki: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid | **P. MIHA MAJETIČ** | Molitvena skupina Koper Sv. Marko | **MARIJINE SESTRE - KIJEV** | posamezniki: Avbar Marija, Platiša Ivan | **MARIJINE SESTRE - BENIN** | Schweizer Matevž | **POLONA DOMINIK** | posamezniki: Anderluh Marija, Cankar Franc, Čekada Marija, Dobrovč Primož, Drnovšek Alenka, Goršič Milena, Gospodarič Marko, Horvat Bojana, Jamšek Demitrij, Jarc Andreja, Jenič Dušan, Kadivec Janez, Kastelec Barbara, Kern Franciška, Korbar Marija, Kutin Marina, Lah Cilka, Nardin Simon, Pokrivač Marija in Tomaž, Repenšek Blaž, Smole Marija, Sušec Karmen, Tikovno društvo Ognjišče, Vevar Barbara in Janez, Zupan Stane, Žagar Monika | **KATJA RAVNIKAR** | posamezniki: Pisk Tomaž, Ravnikar Romana, Rawdon Jones Natalija, Štolcar Kolja, Zver Mojca | **AFRIKA - ANDOLŠEK** | Andlovac Irena |

Priporočeni dar za tisk Misijonskih obzorij za leto 2021 je 9€.

Praznovanje Misijonske nedelje

Misijonsko nedeljo vsako leto po vsem svetu obeležujemo na predzadnjo nedeljo v oktobru, že vse od leta 1928.

Ob Misijonski nedelji se verniki vsega sveta povežejo v molitvi in delom dobrote za misijone. Vsi, tudi najbolj revne župnije na svetu (tudi v misijonskih deželah) prispevajo po svojih močeh, da lahko Papeške misijonske družbe iz Rima pomagajo tistim krajem, ki so pomoči najbolj potrebni.

Vsako leto je osrednje praznovanje Misijonske nedelje v eni od škofij. Letos bo osrednja slovesnost potekala v ljubljanski nadškofiji v župniji Sv. Helena – Dolsko:

- ob 14.30 uri molitvena ura
- ob 15.00 uri slovesna sv. maša
- po sv. maši sledi program v pastoralnem domu (predstavitev knjige o dr. Janežu, kratko predavanje škofa Antona Jamnika ...)

Program bodo popestrili tamburaši in pevski zbor.

V oktobru mineva 30 let od smrti laiškega misijonarja dr. Janeza Janeža, ki izhaja iz omenjene župnije in je večji del svojega življenja preživel v misijonih na Tajvanu. V župniji je na ogled stalna razstava o njegovem delu in življenju. Ob tej priložnosti bodo predstavili tudi novo knjigo, ki je izšla v Vietnamu in bila prevedena v slovenski jezik.

Prav tako si v pastoralnem domu lahko ogledate Misijonsko razstavo. Vzporedno z njo bo v knjižnici možen ogled in nakup slik z Madagaskarja, ki jih je narisal nekdanji laiški misijonar Lovrenc Štanta.

LEPO VABLJENI!

Spominska soba dr. Janeza Janeža